

Prima knihy
prima pohádek
od primy!

© Šárka Štěrbová 2012

Jelen se zlatými parohy

U Černého lesa někde u Černého lesa stála Perníková chaloupka. V ní bydlel jelen, který měl zlaté parohy, proto se mu říkalo Jelen se zlatými parohy. Ten jelen měl za manželku malou Karkulku, která neměla zlaté parohy, proto se jí také říkalo Perníková Karkulka. Jednoho krásného deštivého dne, kdy lilo až praštělo, řekla Perníková Karkulka Jelenovi se zlatými parohy: „Když venku tak krásně prší, půjdu navštívit tu zlou babu Ježibabu, co nám dluží alimenty na Budulínka už za dva měsíce.“ A Jelen se zlatými parohy řekl: „Zajdi tam až za dva měsíce, to už budou za čtyři měsíce.“ „Půjdu tam hned a basta. Donesu jí ty výborný koláčky a víno.“ „Koláče bych jí nenosil,“ doporučil Jelen se zlatými parohy, „víš že se po nich může utlouct. Posledně byla po patnácti koláčích tak potlučená, že na ní celý měsíc pokřikovaly veverka: ‘Ty stará modřino.’ A házely jí šišky na hlavu, aby prý neztratila barvu. Vezmi jí raději svých pět švestek.“ „Vezmu jí koláče i svých pět švestek.“ Stála na svém Perníková Karkulka.

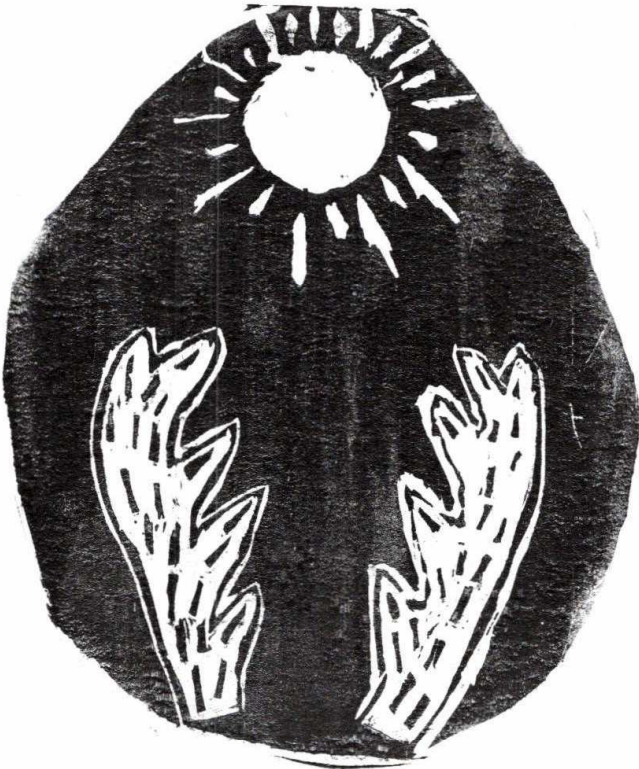
Potom co Perníková Karkulka odešla, někdo zlehka zaklepal na dveře. „Kdo je to?“ Otázal se Jelen se zlatými parohy nervózně. „Neboj se,“ ozval se tenký hlásek, „to jsem jenom já a dalších devětatřicet loupežníků. Pusť nás dovnitř.“ „Manželka mi řekla, abych nikomu neotevíral.“ „Jen dva prstíčky ti tam strčíme, jen co si je ohřejeme, hned zase vypadneme.“ Jelen, protože byl dobrák, malinko pootevřel dveře mezi futry se náhle objevilo osmdesát prstíčků. Jelen, protože byl svině, dveře rychle přibouchl a osmdesát prstíčků se mu v mžiku válelo u jeho kopýtek. Jelen se zlatými parohy si už myslel, že má vyhráno, ale přitom měl prohráno. Loupežníci totiž byli strašně vyčůraní a volali: „Jelene se zlatými parohy, vzdej se. Nemáš šanci my jsme totiž strašně vyčůraní.“ A tak Jelen se zlatými parohy poznal, že nemá šanci, protože loupežníci jsou strašně vyčůraní a otevřel. Tři sta dvacet prstíčků sevřelo se kolem Jelenova zlatého paroží a táhlo ho ven. Jelen se zlatými parohy celý našťvaný volal: „Sakra kdo mi to tady loupe perníček.“ „To jenom větříček.“ Odpovídali mu posměšně loupežníci.

Na štěstí nedaleko kácel Chuck Norris staré duby. Zaslechl Jelenovo volání a v mžiku přiběhl na pomoc. Vrhel se na loupežníky a skopal je do kulaté krychličky. Loupežníci začali úpět a naříkat. Volali: „My nejsme čtyřicet loupežníků, mi jsme jenom dvacet Jeníčků a dvacet Mařenek, mi jsme si na loupežníky jenom hráli.“ „To jsem z toho jelen.“ Řekl Chuck Norris a proměnil se v jelena. Což však Chuck nechtěl. Najednou vyběhl z Černého lesa, který se čirou náhodou jmenoval Černý a taky Řáholec, loupežník Runcajs. „HO HO HO jelene,“ zařval, až z Říčanských Eurooken padaly květináče. „Dostal jsem tě.“ A vytáhl svojí pistolí nabitou hodně, ale hodně tvrdým žaludem a Chucka Norise - jelena odstřelil. „Za dobrotu na žebrotu.“ Řekl princ Bajaja a jak se objevil, tak i zmizel. „Tak, tak.“ Souhlasil

loupežník Runcajs táhnouce Chucka Norrise - jelena, za sebou do lesa Černého Řáholce.

„Sakra to je dneska ale den.“ Zahuboval Jelen se zlatými parohy a vztekle kopl do té krychle z dvaceti Jeníčků a dvaceti Mařenek. „Doufám, že aspoň tu otravnou Perníkovou Karkulku v lese vlci sežrali.“ A opravdu Perníkovou Karkulku v Černém lese zkonzumovali vlci. A protože byla tak strašně otravná, všichni se otrávil.

Jelen se zlatými parohy se po druhé šťastně oženil, tentokrát však se Šípkovou Růženkou, aby jí mohl poslat k šípku, kde by se mohla bodnout. Takže nakonec už nebyli žádné zmatky a všichni relativně šťastně žili a pokud neumřeli tak mají smůlu.

Zelený

Dávno ztracený trpaslík

Byl jednou jeden trpaslík Tungdil.. Byl to sirotek, který se ztratil své trpasličí říši a byl nalezen jedním velice hodným magusem (kouzelníkem) Lot-Ioanem.

Tungdil byl velice talentovaný kovář, (jako každý čtvrtý z jeho říše) ale byl šikovnější než všichni. Jednou, když si na něm Lot-Ioanův fámulus(učeň) chtěl provést nový žertík, tak se Tungdil naštvál a chtěl vylít na fámula studenou vodu, aby mu to oplatil.

Fámulus si toho na poslední chvíli všiml a vodu proměnil v led a uhnul. Zrovna tam procházel Lot-Ioan a zkazilo mu to jeho kouzlo.

Za trest poslal fámula strouhat brambory(ručně, ne kouzlem) a Tungdila poslal na výpravu..„Tungdile posílám tě na tuto výpravu ne jenom za trest, ale taky protože potřebuji vrátit půjčené artefakty mému bývalému fámulovi Willovi“ řekl lot-Ioan.

Tak se Tungdil vypravil k Willovi k jedné hoře kde měl bydlet. Nevěděl kde přesně je ani jak je vysoká, ale věděl jakým směrem má jít a že se jmenuje Prokletá hora. Cestou k hoře ale zabloudil, Takže se šel zeptat k nejbližší vesnici kde je Prokletá hora.

Bohužel nikdo ve vesnici nevěděl kde se Prokletá hora nachází, ale řekli mu, že místní rolníci, kteří jsou nedaleko od vesnice se vyznají v okolí a mohli by Prokletou horu znát.

Šel tím směrem, jak mu řekli, ale žádné rolníky neviděl „zase si ze mě někdo vystřelil“ řekl si pro sebe a proklel vesničany, kteří mu špatně poradili a kvůli kterým teď bloudil.

Další den, když zrovna putoval dál šlápl do pasti na medvědy. Vysvobodil se, ale nevěděl, že mu to začne hnisat. Po pár hodinách co šlápl do pasti na medvědy viděl rolníky, ale nějak si to neuvědomil a spadl do bláta.

Naštěstí ho viděla nějaká paní a šla mu pomoci. Když se Tungdil probudil koukal se do tváře mnoha dětem, které si ho zvědavě prohlíželi.

„hele to je podzemšť'an." vyjeklo jedno z nich. „ne podzemšť'an, ale trpaslík" opravil dítě. Přišli tam dva dospělí lidé a Tungdil usoudil, že to jsou místní hospodáři.

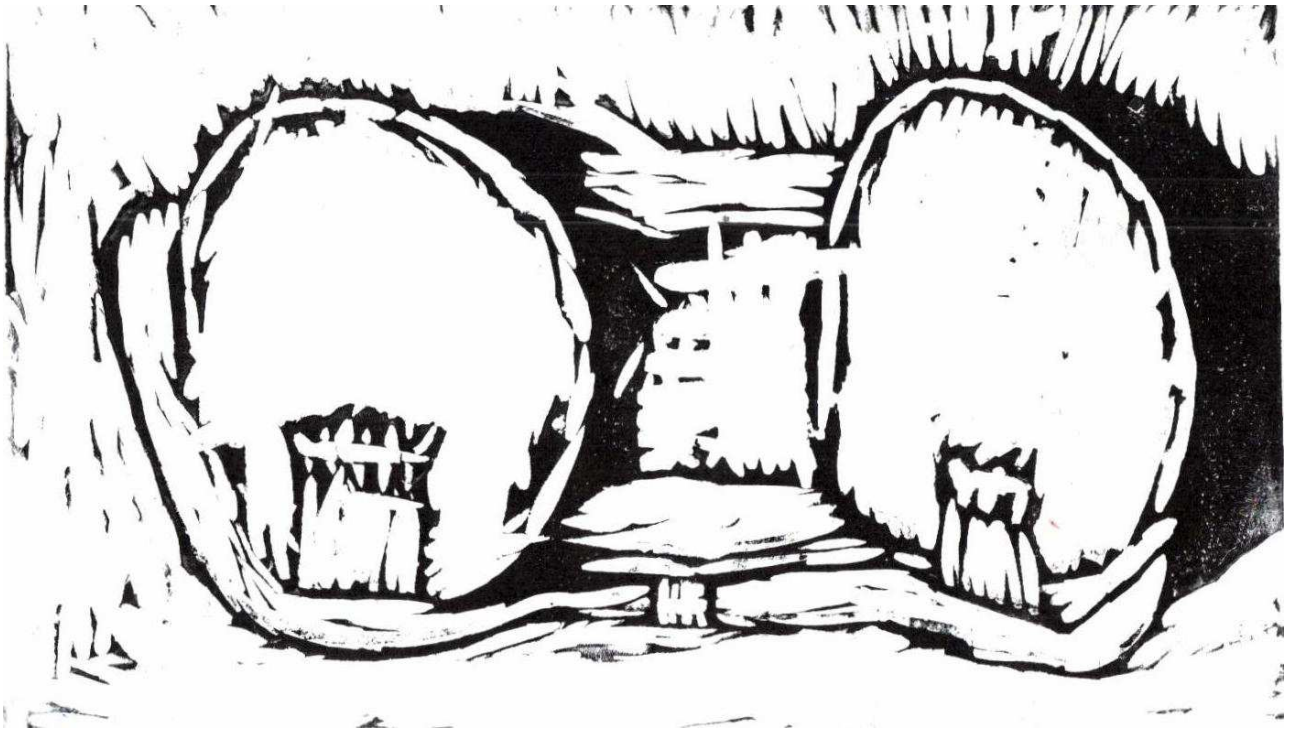
„Málem jsi umřel, když jsi šlápl do pasti na medvědy."Řekla hospodyně..„Ta past byla zrezivělá a do nohy se ti dostal hnis..„Moc děkuji."Řekl Tungdil.

Obrátil se na hospodáře..„neslyšel jste někdy o Prokleté hoře"?, „ano slyšel, je odsud asi 200 mil na severozápad".Odpověděl mu hospodář.

Dva dny potom co si promluvil s hospodářem, řekl že odejde. Vtiskl jim do ruky několik Zlatých mincí..„Ne ne, svůj dluh sis už odpracoval, když jsi pracoval u kovárny."Namítal hospodář. „Tak si vezmi alespoň tyto bylinky a každou noc si to dávej na nohu"Řekla hospodářka.

Tak Tungdil Odešel dobře odpočatý a naladěný. Vyrázil k Prokleté hoře uvědomoval si, že má před sebou dlouhý pochod.

Po dvou týdnech narazil na Prokletou horu. Byla menší než si Tungdil představoval, ale byla mohutnější. Prohledal okolí hory, ale Willa nenašel. Zahlédl vchod do hory a byl očividně uměle vytesaný. Asi našel Willův příbytek. Nikde ho nenašel, ale podle jeho věcí a písemných záznamů dokázal zjistit, že se odstěhoval k elfce do lesa. Věděl, že les se nachází asi 250 mil na jih. Když už měl za sebou 5 dní cesty narazil na dva trpaslíky. Hodně se divil, protože trpaslíci byli osamocená rasa, která málokdy vylézala ze svých hor a pevností. Když se jich zeptal co dělají tak daleko od svého domova, řekli mu, že ho hledají, protože je dávno ztracený člen jejich rasy. Tungdil měl obrovskou radost, že poprvé v životě vidí někoho ze svojí rasy. Musel, ale ještě donést Willovy artefakty. Trpaslíci přikývli a pokračovali s Tungdilem k Willovi. Následující dny byly pro Tungdila velice příjemné a když dorazili k lesu, tak mu řekli trpaslíci, že počkají na kraji lesa, protože se elfové a trpaslíci odjakživa nenávidí. Tak šel Tungdil sám do lesa a hned ho zadrželi strážci. Tungdil jim řekl, že nese artefakty pro Willa. Elfové Willa zavolali a trpaslík mu dal artefakty. Šel zpátky kde narazil na své přátele a s trpaslíky pokračoval zpátky do svého rodného, dávno ztraceného domova. KONEC

Ivanka

Za devatero horami a devatero řekami žila malá holčička, která se jmenovala Ivanka. Tatínka už neměla a maminka dostala těžkou nemoc. Protože Ivančina rodina byla chudá, musela Ivanka každý den tvrdě pracovat, aby vydělala na jídlo a léky pro maminku. V té době se po světě potulovali dobří skřítkové, kteří pomáhali pracovitým a hodným dětem. Jeden dobrý skřítek se objevil i u Ivanky doma. Když viděl jak se dře, domluvil se s ostatními skřítky, že ji ve snu pozve do pohádkové země a že si ji tam vyzkouší. Když si unavená Ivanka šla večer lehnout, foukl na ni skřítek kouzelný prášek, který ji ve snu odnesl do pohádkové země.

Když se Ivanka probudila, nevěřila svým očím. Stála na louce plné barevných a voňavých květin. "Když si jich pár natrhám, jistě to nikomu nebude vadit" pomyslela si Ivanka, "Kdybych je přinesla domů a dala je mamince, určitě by se rozveselila a dříve by se uzdravila". Tak si je natrhala a šla dál. Najednou uviděla na zemi ležet obrovský diamant a lekla se: "Co když ho tu někdo ztratil a teď ho hledá?" "Ale můžu ho vzít a zeptat se někoho jestli není jeho a když nebude tak ho vezmu domů a koupím za něj mamince léky a jídlo!" Tak ho vzala a šla dál. V tom uslyšela zoufalé pípání, které přicházelo od nedalekého stromu. Běžela se tam podívat a našla ptáčka, který uvízl jednou nožičkou ve škvíře ve stromě. Ivanka ptáčkovi pomohla a řekla mu: "Když se mnou budeš chtít žít, budu moc ráda, protože bych moc chtěla mít nějakého kamaráda." Ptáček jenom přikývl a zářil štěstím.

Ivanka šla dál v ruce kytici, v kapse diamant, na rameni ptáčka a tu potkala starého a smutného dědečka. Dědeček řekl: "Dej mi dívenko prosím tu překrásnou kytici, jsem starý a smutný pán a nic mě nerozveselí tak jako kytice." "Inu vezmi si ji, potřebuješ ji víc nežli já." řekla trochu smutně Ivanka. "Děkuji" rozzářil se dědeček a zmizel. Ivanka šla dál a náhle uviděla smutného muže, který stál na kraji cesty. "Co se Vám stalo?" Zeptala se muže. "Jsem smutný kvůli tomu, že mám deset dětí ale nemám pro ně žádné jídlo." řekl muž. "Na, vezmi si můj diamant!" řekla Ivanka, "potřebuješ ho víc než já." Dala muži diamant a šla dál. Po chvíli potkala malého plačícího chlapečka. "Copak se ti stalo?" zeptala se ho. "Nevím, co mám dělat. Jsem pořád sám, protože nemám maminku ani tatínka." "Na, vezmi si mého ptáčka" řekla Ivanka. "potřebuješ ho více než já." Poté rychle odešla aby chlapeček neviděl že pláče. "A co" řekla si "mě to nevadí, alespoň jsem jim pomohla. Když si přiberu ještě nějakou práci jistě našetřím dost na léky pro maminku a třeba mi ještě něco zbude." A tak šla dál a kochala se hezkou krajinou, a najednou uviděla krásný zámek.

Když k němu došla, brána se otevřela a objevil se lokaj v nazdobené uniformě, který jí nastavil rámě a odvedl ji do obrovského sálu. Tam na zlatém trůně seděl muž, který Ivance pokynul rukou v níž svíral žezlo a řekl: "Vítám tě v pohádkové zemi Ivanko, doufám že se ti líbí." "Ano je moc hezká, jenom kdyby lidé v ní nebyli tak smutní." "Víš, já jsem král dobrých skřítků a sem jsem tě pozval abych si tě vyzkoušel. Ti smutní

lidé byli mí poddaní dobří skřítkové a jen vše předstírali. Jistě jsi po cestě unavená, takže teď tě lokaj odvede k tobě do komnaty. V šest hodin tě očekávám na hostině. Udivená Ivanka následovala lokaje do zdobené komnaty. Na posteli s nebesy ležely překrásné šaty a diamantový náhrdelník. Ivanka se oblékla a počkala do šesti hodin. Po chvíli přišel lokaj a odvedl ji do hodovní síně. Když se Ivanka posadila, muž řekl: "Ivanko, za to, že jsi tak hodná můžeš tuto zemi navštěvovat každou noc." Když Ivanka dojedla, odebrala se do komnaty a tam ulehla ke spánku. Když se probudila, byla už zase ve své posteli. "Škoda, že to byl jenom sen." Ale vtom vletěl do pokoje ptáček a nesl krásnou kytici a diamant. Ivanka se postarala o maminku a ta se uzdravila. Ivanka potom každou noc navštěvovala pohádkovou zemi a když zesnula, zůstala v ní navždy. Konec

Skřítek Cimprcamp

Byl jednou jeden sedlák a ten měl krásnou dceru Mařenku. Oba byli chudí, měli jen maličké hospodářství.

Jednou se u nich zastavil mladý král a s jeho družinou. Sedlák je trochu pohostil aspoň z toho co měli. Králi se Mařenka zalíbila, načež o ní začal vyzvídat. Sedlák vytušil, že se královi Mařenka líbí, proto ji vychvaloval až k nebesům i výš: „A ona mi každý den dělá takový dobroty a jen z toho co máme, ráno mě budí a vždy mi tak krásně ustele postýlku, ze sena umí dělat zlato, jen kolovrátek k tomu musí mít...“ Ale v tu chvíli ho král přerušil. „Co žes to říkal, ze slámy zlato umí dělat?“ „No, vlastně... A co vy pane králi ,jak se máte? Moc by mě také zajímalo jaké je to žít na hradě? Líbí se vám tam,nebo je to děs a hrůza?“ Snažil se to zamluvit sedlák, ale marně. Král se tak jednoduše nenechal zamluvit: „Říkal jsi, že to umí a nesnaž se z toho vykrotit. Tvoje dcera se mnou na hrad pojede. Tam si ji vyzkouším, protože jestli jsi mi lhal, tak hlavu ti nechám setnout“ A tak to bylo. Mařenka musela na hrad a sedlák zůstal sám.

Na hradě je již očekávali. Král dal Mařence krásný nový pokoj a řekl jí at' si odpočine, že s úkoly začne až zítra. Byla hrozně smutná král se jí totiž moc líbil a ona ho nechtěla zklamat.

Druhý den brzo ráno pro ni král přišel. Zavedl ji do pokoje, který byl úplně navršený slámou a u ní stál malý rozvrzaný kolovrátek. Král jí řekl: „Zítra ráno sem přijdu a jestli tady nebude místo slámy zlato, tak tobě i tvému otci nechám setnout hlavu.“ Po těchto slovech odešel. Mařenka se dala do pláče. Vůbec nevěděla co bude dělat. A jak tam plakala uslyšela nějaký hlas: „Mařenko neplač, já ti pomůžu. Ze slámy ti zlato udělám, ale musíš mi za to něco dát. Co třeba ten prstýnek, co máš na prstíku, dáš mi ho?“ Mařenka se podívala po pokoji a spatřila malého skřítku stojícího u kolovrátku. Na chvíli zaváhala, avšak nakonec se rozhodla: „A opravdu bys to pro mě udělal? Mám ho sice po babičce, jenže dát ti ho, je přece o hodně lepší, než aby otec hlavu ztratil.“ Trpaslík ji pochválil za její správné rozhodnutí. Mařenka mu prstýnek dala a skřítek se pustil do práce. Mařenka jeho práci pozorovala. Vypadalo to jako by zpracovával žlutou, nepoddajnou vlnu, v krásnou zářivou. Skřítek pracoval pomalu,ale práce mu utíkala pod rukou. Při klapotu kolovrátku Mařenka usnula.

Ráno se probudila nějakou nezvyklou září. Rozhlédla se po pokoji a už ví, co to je. Sláma se proměnila ve zlatá vlákna! Ta vlákna tvořila o něco větší hromadu, než byla vlna. Skřítek už byl pryč. Vtom se rozlétly dveře a do pokoje vrazil král, který už měl připraveného popravčího. Už, už chtěl zavolat posla, aby pro Mařenčina otce jel. Avšak najednou uviděl tu krásu,klesnul na kolena a chvíli se na to jen díval, vzdychal. Potom vzal Mařenku za ruku,kterou potom zavedl do jiného pokoje dvakrát většího než bylo předchozí, také navršeného po strop. Pak tam Mařenku nechal. Začala volat skřítku, ale ten nepřicházel, a tak začala plakat. Zase slyší skřítkův hlásek „Mařenko

neplač, já ti tedy znovu pomůžu. Ze slámy ti zlato udělám, ale musíš mi za to něco dát. Co třeba ten medailonek, co ti visí okolo krku, dáš mi ho?" Mařenka jako minulý den zaváhala, ale přesto souhlasila. Skřítek ji pochválil za správné rozhodnutí, medailonek si vzal, sedl ke kolovrátku, s medailonkem v kapse. S klidem v srdci Mařenka zase usnula.

Když se ráno probudila a chtěla se podívat po pokoji, ale záře ji oslepila, takže si oči musela zakrýt rukama. V tu chvíli se tam zase objevil král, ale tentokrát už byl ledově klidný.

Zase ji odvedl do jiného, většího pokoje, jenže ten už zaplněn po strop nebyl. Král jí vysvětlil, že už více slámy nemají a za to byla Mařenka moc ráda, aspoň nebude mít skřítek tolik práce. Po chvíli ji tam tedy král zanechal. Dnes ale zůstal za dveřmi a poslouchal co se bude dít, protože mu to už vrtalo hlavou. Mařenka začala volat skřítko, jenže on nešel. Asi vycítil, že se král schovává za dveřmi, proto se neobjevoval. Král si pomyslel, že je to možná nějaký obřad. Po nějaké chvíli odešel, protože už ho nebavilo čekat. Jakmile se ztratil za zatáčkou, u Mařenky se objevil skřítek. Nejdřív jí vyhuboval a potom žádal něco ta tu práci, která na něj čekala. Chtěl něco lepšího než to co mu nabízela. Potom řekl: „Tak mi tedy dáš...svého prvorozeného syna" Mařenka neměla na-vybranou. Musela skřítkovi slíbit co chtěl. Když mu to slíbila skřítek se dal do práce. Pracoval pomalu, kolovrátek krásně tikal, ale Mařenka už neusnula. Myslela na svého synáčka a na jeho osud...

Ráno, když přišel král, se tvářil krásně, až zamilovaně. Vzal ji za ruku, kterou potom políbil a Mařenku poprosil o ruku. Byla to krásná svatba, při které královna zapomněla co jí trápí. Trvala dlouho, pět dnů a pět nocí, jestli ne víc...

Po několika letech se královně narodil synáček. Měl krásné zlaté oči. Po dvou dnech narození chlapečka se v královnině pokoji objevil skřítek. Královna se polekala, ale nevykřikla. Skřítek si vzal chlapečka do náručí a povídá „Ano královno, přišel jsem si pro něco co mne náleží. Jsem však hodný skřítek a proto ti dám ještě jednu možnost, abys ho získala. Máš tři dny, na zjištění mého jména. Každý z těch tří dnů sem přijdu, abys měla možnost se mě zeptat na nějaká jména. začneme zítra." Jen co to dořekl, zmizel. Královna to královi neřekla, protože se styděla, ale potajmu řekla poslům, aby jí hledali různá jména.

Když přišel skřítek, královna už měla v ruce veliký seznam a začala se ptát: „Jsi Pavel, Ondra, Jakub, Karel, Marek, Adam, Sebastian, Lukáš, Vašek, David, Jiří, Šimon, Emil, Honza, Matouš, Matyáš, Petr, Vladislav, Boleslav..." A další a další jména, ale skřítek vždy kroutil hlavou a smál se. Když královna dopovídala, byl už pozdní večer. Skřítek se zasmál, Královně řekl: „Dnes jsi královno mé jméno neuhodla, tudíž ti zbývají už jen dva dny." Po těchto slovech zmizel. Královna zase poprosila posly, aby jí pomohli.

Další den zase přišel skřítek a královna se ho ptala na roztodivná jména, ale neuspěla. Proto zase poslala posly, aby jí našli jméno. V noci ji někdo zbudil zprávou, že už zná skřítkovo jméno. Posel říká: „Když jsem procházel lesem uviděl jsem oheň a uslyšel nějaký hlas. Když jsem přilezl blíže, uviděl jsem toho skřítko, o kterém jste mluvila.

Skákal okolo ohně a pořád si zpíval: 'Já jsem skřítek Cimprcampr, Cimprcampr, Cimprcampr! Královna mé jméno nezjistí, nezjistí!'. Přitom ještě šíleně juchal, jak by to ani váš šašek nezvládl." A královna s pěkným svědomím, že zná skřítkovo jméno, sladce usnula.

Ráno když zase, ale už naposled, přišel skřítek, Jako v předešlých dnech se začala ptát na nějaká jména: „Jsi František, Josef, Jáchym, Cimprcampr...” Skřítek se rozzlobil: „Jak jsi zjistila moje jméno, jak? Ale syn je tvůj.“ A s těmito slovy se propadl do země. Královna byla moc ráda, že jí zůstal syn. Z chlapce se stal slavný král a všichni žili šťastně až do smrti.KONEC

Útěk od zlého otce

Byl jednou jeden starý král, jenž vládl vzdálenému království, které bylo daleko od všech ostatních království a proto se jmenovalo Zapadlé, ten král se jmenoval Daniel II. Byl to velice zlý a krutý král, popravoval nevinné lidi i děti. Lidé se nepokoušeli utíkat, protože jejich království bylo obklopeno mnoha horami, ve kterých bylo spousta záludných cestiček, které vedly do propastí, a také tam bylo mnoho nebezpečných zvířat. Takové zacházení s lidem se ale nelíbilo jeho prvorozenému čtrnáctiletému synovi Jiřímu I., a tak utekl pryč, co nejdál od toho tyрана.

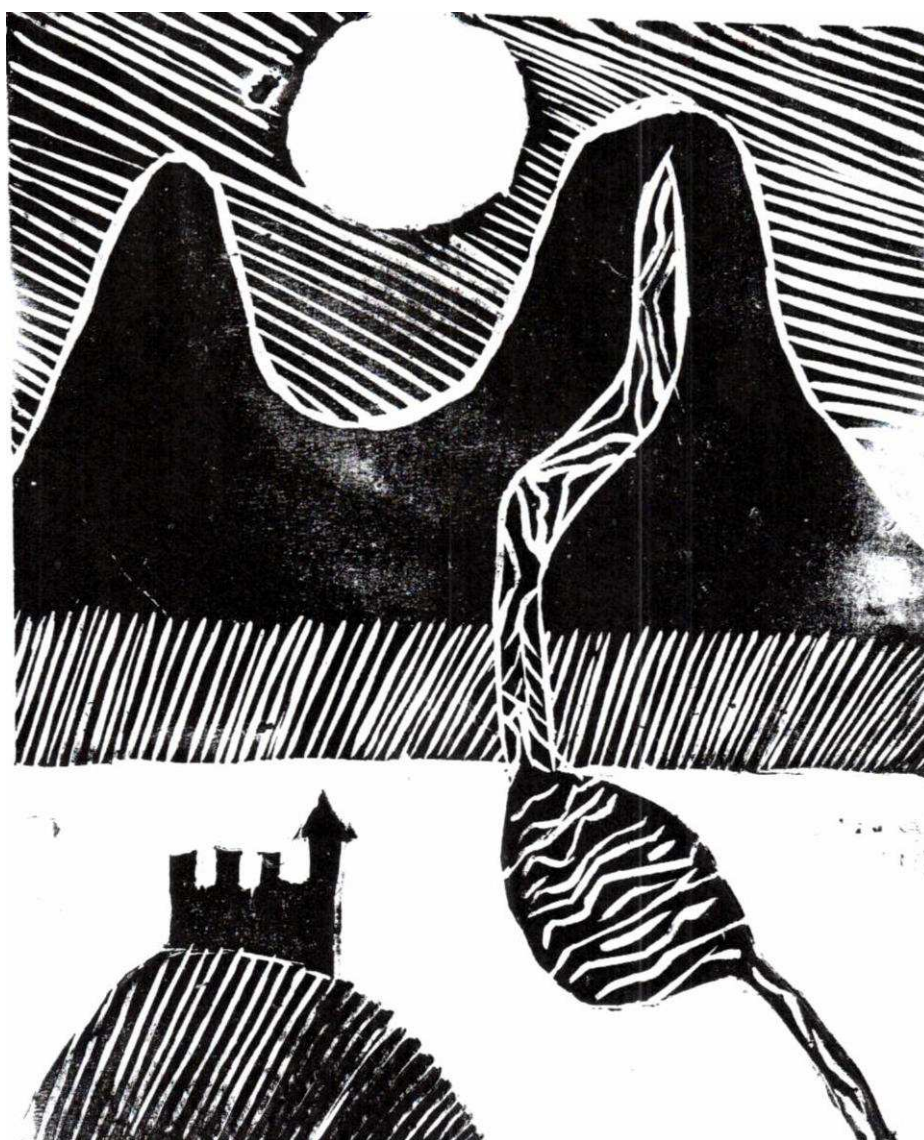
Věděl, jaké riziko podstupuje, ale prostě chtěl co nejdál. S sebou si vzal trochu zlatých a stříbrných mincí (jedna zlatá je patnáct stříbrných, jedna stříbrná mince je osmáct bronzových, jedna bronzová mince je jedenáct kovových, jedna kovová mince se rovná jedné české koruně, takže jedna zlatá mince je 1788 českých korun), hodně jídla a šel. Vydal se na jih, protože si myslel, že tam nebude moc velká zima, a měl pravdu. Byl docela dost líný a pohodlný, a proto neušel ani dva kilometry a musel si odpočinout a najíst se. Šel dál a našel cestičku, která někam vedla, ušel asi sto metrů a jen tak tak zastavil před velkou propastí. Na její druhé straně viděl vodopád, pod kterým bylo jezírko, a protože měl žízeň a bylo mu horko, tak opatrně slezl dolů a došel k jezírku. Tam se napil a vykoupal.

Potom se rozhlédl a něco uviděl. Bylo to spící dráče (tmavě zelené). Jiří šel pomalu a opatrně, ale najednou se dráče probudilo a začalo křičet, asi že má hlad. Nechtěl, aby ho dráče sežralo, a proto se vydal najít něco k jídlu. Uviděl krocana, a tak ho obešel a zkusil ho nahnat k dráčeti, což se povedlo a dráče krocana sluplo. Potom chtěl jít Jiří pryč, ale to dráče se zvedlo a šlo za ním. Jemu se naštěstí povedlo utéci. Byl po tom všem unavený, a tak si lehl do mechu a spal. Když se vzbudil, tak přšelo. Rychle se běžel schovat pod nějaký strom a od něj zahlédl veliké království (vzdálené cca 2 km). Hned jak přestalo pršet, vydal se směrem ke království. Cestou si vyrobil luk ze dřeva a z velmi úzkého a pevného vlákna stromu a šípy z klacíků, ne moc kvalitních. Po asi dvaceti minutách šel kolem nějakého křoví, které se zachvělo. Přistoupil k němu, rozhrnul ho, a tam byl divočák. Jiří začal rychle střílet, a jedna z těch střel divočáka zasáhla. Jiří si zkusil vyrobit oheň a asi po půl hodině se mu to povedlo. Divočáka si upekl, část snědl a zbytek si hodil do rance a šel dál. Po chvíli dorazil k onomu království, které bylo obrovské. Došel k bráně a žádal o to, aby ho pustili dovnitř, což se stalo. Uvnitř se ho obyvatelé zeptali, kdo je a odkud přišel. Jiří všechno řekl (od zlého otce až po upečeného divočáka). Řekli mu, že jejich království se jmenuje Kamenné království, protože převážná většina jejich věcí je z kamene. Dali mu jiné nové šaty a ty jeho staré vyhodili.

Jiřímu se v Kamenném království zalíbilo. Vyučili ho bojovému umění, naučili ho z kamene vyrábět překrásné, potřebné i ozdobné věci a naučili ho se dobře bavit, protože se tam pořádalo plno slavností. Na jedné takové poznal krásnou dceru krále

Jana I, která se jmenovala Petra (asi protože to jméno pochází z latinského názvu pro kámen či skálu). Kamarádil se s ní dlouhá léta a ve svých devatenácti letech se s ní nakonec i oženil.

Byl tam šťastný a ani si ve vší radosti nevzpomněl na to, že měl zlého otce a že neměl šťastné dětství.

Neal, Salátek a kniha pohádek

V obrovské říši pohádek byl kouzelný les. V tom lese žili jako ve správném kouzelném lese rusalky, hejkalové, pár draků by se tam také našlo. Dokonce tam měli i ježibabu s perníkovou chaloupkou a Sněhurku se sedmi trpaslíky. Také tam žilo jedno docela zvláštní stvoření: obří kouzelný šnek. To by nebylo ještě tak neobvyklé, dokonce se občas vyskytovali i rychlošneči (tento šnek byl také rychlošnek), ale žádný nebyl barevný. Tento šnek byl přímo duhový. Mimoto byl také první ochočený rychlošnek. A tím se konečně dostáváme k hlavnímu tématu dnešního příběhu z říše pohádek.

Šnekův pán (pokud se tomu tak dá říct, protože to byl spíše šnekův přítel) byl elfík. Elfíkové jsou zvláštní rasa příbuzná elfům, vílám a rusalkám. Mají křídla, jsou menší než elfové, mají nazelenalou rusalčí pleť, ale jinak vypadají docela jako elfové. Bohužel se svými křídly moc nenalítají, a tak si často pořizují nejrůznější jízdni zvířata. Abychom mu neříkali prostě elfík, nebo si nelámali jazyk s jeho složitým jménem, budeme mu říkat Neal. Neal si se svým šnekem Salátkem moc rozuměl. Prožili spolu spoustu dobrodružství, domluvili loupeživému drakovi, vylovili poklad z potopené lodě atd.

Ted' však před sebou měli obzvláště důležitý úkol: získat zpět velkou knihu pohádek, kterou uloupil zlý čaroděj. Velká kniha pohádek je kniha, kterou má každý kouzelný les vlastní. Je v ní zapsaná minulost lesa a jeho obyvatel, také v ní jsou neviditelným inkoustem zapsány jejich budoucí osudy. Proto kdyby někdo zničil velkou knihu pohádek, zanikl by celý kouzelný les. A to nemohli připustit a tak hned, jak si je velký jelen (Dvanáctérák) povolal a vysvětlil jim, co mají dělat, vyrazili na cestu.

Salátek se rozhodl, že dovolí Nealovi použít šnečí rychlocesty. Udělal však jednu podmínku, Neal se musí celou dobu vézt v magickém sedle na jeho ulitě, tato podmínka byla hlavně, protože by to jinak mohlo být pro Nela nebezpečné, na těchto cestách totiž byla velmi silná šnečí magie, která urychlovala přesun.

A tak se Neal se Salátkem dostali za pouhé dva dny do poloviny své poutě. Normálně by jen na čtvrtinu této vzdálenosti potřebovali týden. Tady si však museli alespoň na den odpočinout. Oba totiž byli velmi vyčerpaní. Neal měl dokonce problém si jít něco ulovit k obědu. Proto se vrátil pouze s pár mrkvemi pro sebe i pro Salátka. Měli štěstí, že si to mohli dopřát, protože stejně dojedou daleko dřív, než čaroděj počítal. Nikdo až na rychlošneky, krále lesa jelena a ted' už i Neala totiž o šnečích cestách nevěděl.

Za další dva dny už byli nejbližší, jak se šlo pomocí šnečích cest dostat. Zase byli velmi vyčerpaní, ted' už se však museli spoléhat pouze sami na sebe. Proto se s námahou dovlékli do nejbližší jeskyně. Ráno je čekalo nepěkné překvapení. Byli obklopeni nejspíše hladovou smečkou vlků. Tu se však vlci něčeho zalekli, snad odrazu světla ze Salátkova krunýře. Ať už t bylo cokoli, vlci před tím utekli.

Neal nad tím chvíli dumal, ale pak se rozhodl, že bude lepší, když se vydají na cestu. V té chvíli si uvědomil, jak vypadá celý les šedivě a ponuře. To jejich cestu ještě uspíšilo.

Za první den urazili odhadem asi 60 km (to je i na rychlošneka opravdu hodně. Noc tentokrát přečkal Neal ve vykotlaném stromě a Salátek pod ním. I když bylo následující ráno deštivé, probudili se s daleko větším odhodláním než předchozí ráno. Po vydatné snídani (skládající se z lesního ovoce a sušeného masa) se vydali opět na cestu.

Zanedlouho dorazili k mýtině, v jejímž středu stál mohutný dub. Když na mýtinu vkročili, z dubu najednou vyšlehl zelený blesk. Podle Salátka to bylo velmi silné kouzlo. Ne však tak silné aby prorazilo Salátkův krunýř (to je totiž nemožné protože je kouzlu vzdorný), proto se od něj odrazilo a narazilo do kamene vedle stromu, ten následně explodoval. Poté na něj začala padat z koruny stromu síť z čarovných vláken. Ted' ukázal Neal že i elfíčí magie je silná a doslova síť obrátil, že spadla na veliký dub a v místech kam dopadla, v něm vypálila rýhy. Během tohoto dění se přesouvali k druhé straně mýtiny (k jediné cestě pryč). Naštěstí se tam dostali dřív, než na ně stihl dub seslat další kouzlo, díky tomu se jim také podařilo uniknout, kouzla dubu zřejmě nesměla za hranice mýtiny. Po další hodině cesty Neal v dálce spatřil kouzelníkův hrad. Když uviděli, že jsou tak blízko, rozhodli se pro krátkou zastávku na oběd. Večer dorazili až na samý pokraj lesa. I tady měli štěstí na vhodný úkryt. Tentokrát to byla stará nora dráčka jezevčího. Vyspali se v ní asi nejlépe za celou dobu. Bylo v ní sucho, tma, dokonce byla podlaha vystlaná trávou, peřím atd. Byla tady i malá odlehlá jeskyňka kde si mohli zapálit oheň a uvařit jídlo. Když už skoro vyráželi, začala bouřka.

Rozhodli se tedy, že zůstanou a promyslí si plán jak získat knihu. Dohodli se, že použijí Nealova kouzla které udělá že budou neviditelní a Salátkova kouzla které zabrání tomu aby je někdo cítil nebo slyšel (všechna zmíněná kouzla platí na všechny až na ně, protože si u všech z tohoto důvodu budou pomáhat a jakoby čarovat společně). K tomu ještě Salátek použije kouzla, které udělá že jeho stopy na zemi budou neviditelné, Neal to nebude potřebovat, protože dokud to půjde, poveze se Salátkovi na hřbetě a pak poletí. Zatímco Salátek se bude snažit omámit nebo jinak zneškodnit všechny ostatní lidi, zvířata a magické bytosti, Neal najde knihu a odlet s ní zpátky za Salátkem. Společně pak utečou.

Za pár minut už neslyšeli bubnování deště. Když si toho všimli, rozhodli se, že se vydají na cestu. Za půl hodiny byli u hradu. Schovali se do neudržovaného hájku se spoustou křoví a začali čarovat, přitom pořád přemýšleli, jestli jsou to schopní stihnout, než kouzla vyprchají. Ta doba se bohužel nedá určit dopředu.

Hned, jak skončili s čarováním, vyrazili k hradbám. Neal vyletěl nahoru a spustil speciální pro ostatní neviditelný postroj pro Salátka. S jeho pomocí a jedním kouzlem, které bylo začarované do postroje, už když ho dostali Salátka vytáhl nahoru. Upevnil lano patřící k postroji za zkroucený strom vysazený na hradbách a pomalu spustil Salátka dolů. V půlce hradeb se stala nemilá věc: lano zaskřípalo, zadrhlo o stěnu a prasklo. Salátek se zřítíl dolů. I když ho nemohl nikdo vidět ani slyšet všichni slyšeli trhající se lano, drhnoucí o zed'. Také všichni viděli, jak se pohnuly větve stromů, když

okolo nich Salátek padal. Skoro všichni se rychle seběhli okolo a tak alespoň Salátkovi umožnili, je všechny omráčit kouzelnými omamnými látkami které s sebou dostali.

Naštěstí to zabralo na všechny a Salátek se rychle odplazil najít zbytek a také se s ním vypořádat. Mezitím Neal opatrně slétával dolů a hledal utržený provaz s postrojem. Jakmile ho pevně svázal, vypravil se hledat knihu.

Chvíli mu trvalo, než vůbec našel vchod a ještě třikrát tak dlouho než se vymotal ze spleti chodeb a několika nastrčených kouzel a asi pěti příšer, které ucítily závaný vzduchu zpod jeho křídel. Ale pak narazil na komnatu, ze které byla cítit magická síla knihy.

Jenže ouha v komnatě spal kouzelník a knihu měl položenou vedle postele. Neal se rozhodl, že to riskne.

Už po knize natahoval ruku, když přestaly fungovat všechna kouzla až na neslyšení. Kouzelník se pořád nevbudil. A ve chvíli kdy si knihu přitiskl k tělu, přestalo fungovat i kouzlo proti uslyšení. Neal stihl párkrát mávnout křídly a v tu ránu se kouzelník probudil. Chvíli se probíral a uvědomoval si co se děje, to nechalo Nealovi čas hodit kouzelníkovu hůlku do krbu. Velmi to oslabilo kouzelníkovu moc. Kouzelník seslal pár blesků, ale ty Nealovi jen připálily špičičku křídla. Než kouzelník vymyslel kouzlo, které jde udělat i bez hůlky Neal na něj seslal kouzlo, po kterém se probudí až za sto let.

Když vyřešil problém s kouzelníkem, šel hledat cestu zpátky, ke vchodu. To mu trvalo mnohem kratší dobu než najít komnatu s knihou.

At' se však rozhlížel, jak chtěl, nikde neviděl Salátka. Najednou uslyšel šramocení kamíneků a šelestění rostlinek. Chvíli přemýšlel, co by to mohlo být, ale pak si uvědomil, že to asi bude Salátek. A opravdu za chvíli uviděl trochu vylekaného Salátka který si chvílku myslel, že Neal je někdo od kouzelníka.

Když si Salátek uvědomil, že to je Neal, navrhl, aby se hned pomocí kouzelné knihy pohádek vydali domů. A jejich návratem a odevzdáním knihy jelenovi končí tato pohádka.

Pohádka o začarované holčičce

Byla jednou jedna stará ošklivá babička. Všichni se jí vyhýbali a ona byla velmi opuštěná. Hodně jí to trápilo a proto si jednou na procházce po lese přinesla malé polénko dřeva. A jelikož to byla čarodějnice, ve své temné světničce si ho proměnila ve společníka. Kouzlo se ale nepovedlo a špalek zůstal špalkem. Když pak zaklínadlo zlá baba zopakovala, vydařilo se a kus dřeva se proměnil v malé děvčátko, velmi roztomilé a uplakané.

Jak holčička rostla, myslela si, že je zlá čarodějnice je její babička. Z této mylné představy ji ale vyvedli vesničané, kteří zrovna šli kolem. Slyšeli usedavý pláč osamoceného děvčátka a oknem ji vhodili kámen, na který přilepili papír se vzkazem, který radil děvčátku, tedy jestli se dá dvanáctiletá holka nazývat děvčátkem, ať jde do lesa. Holčička, Mařenka, tak jí baba pojmenovala, ale věděla, že nesmí vycházet ze světnice. Jednoho dne, když se ale do lesa snažila dostat ze strachu, zlá čarodějnice ji přistihla a uvalila na ní tu nejhorší kletbu. Až do konce svého dlouhého života bude němým sluhou pro čarodějnici. Nebude moci mluvit, ale sloužit, uklízet a vařit zlé ženě jí nikdy neomrzí.

A tak to plynulo rok. Dva. Tři. A plynulo by to ještě hodně dlouho, kdyby do světničky jednou odpoledne nezamířil velmi pohledný mladík. Okamžitě se do dospívajícího děvčete zamiloval, a z její strany to nebylo jinak. Dlouhé roky za ní chlapec potají chodil, až jednoho dne zjistil, jak může děvče z kletby osvobodit. Šlo to pouze polibkem z pravé lásky. A tak mladý pár, z jedné poloviny němý, mladý pár pěstoval svou lásku až po několika dlouhých letech se jim to podařilo. Chlapec polibkem z pravé lásky zachránil děvče a tím její kletbu přenesl na zlou čarodějnici. Společně s krásným děvčetem, které mělo sametový hlas se přestěhovali do malé, ale přesto velmi útulné chatičky poblíž jezera. Žili tam spolu celý život, měli dvě nádherné děti, chlapce a děvče.

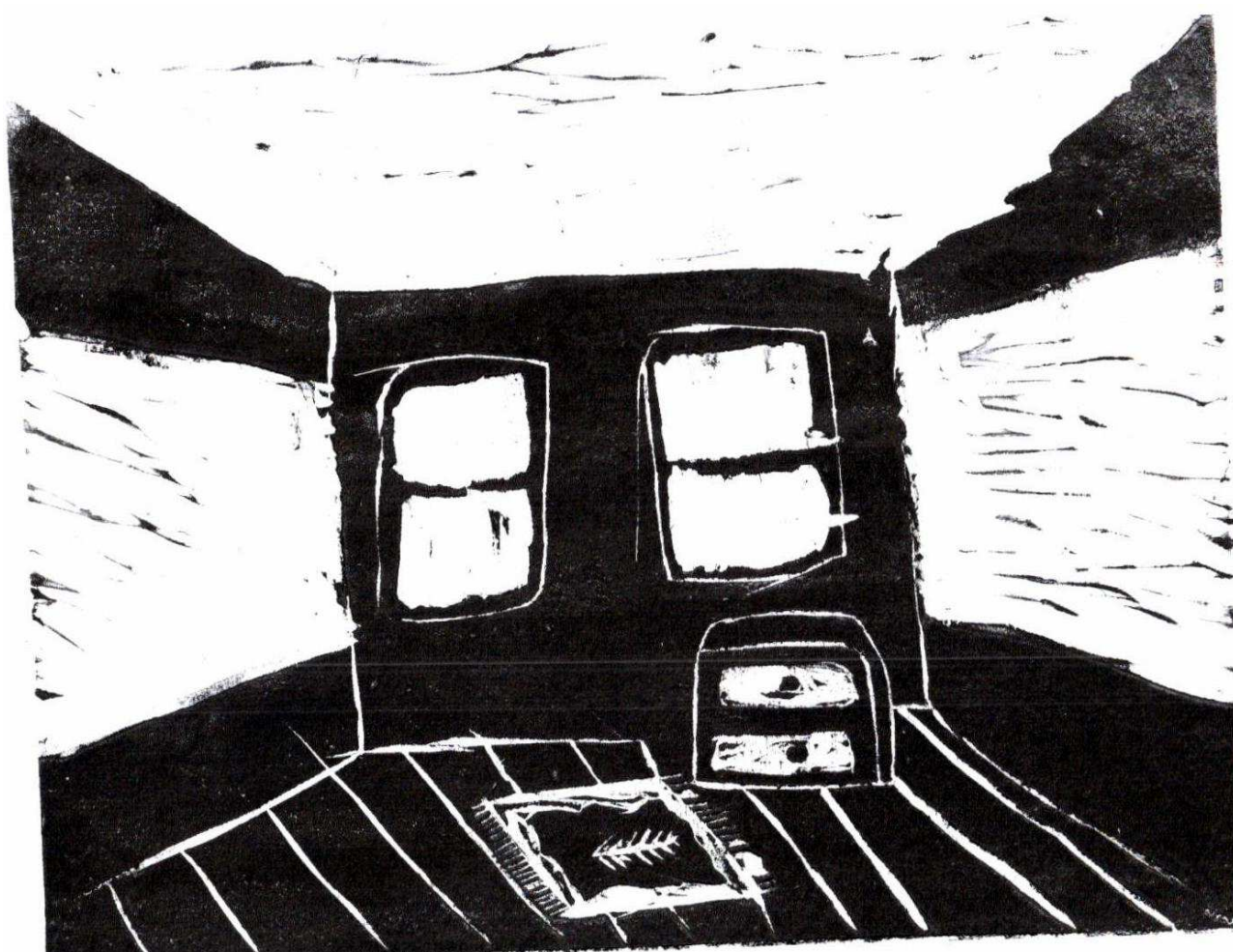
Když ale zemřel starý muž, dívčin zachránce, Ona byla pořád mladá. I když už její děti odešli do nebe na její krásné tváři nebyla jediná vráska. A tak žila několik století, až jednoho dne zamířila do onoho lesa, odkad' si jí odnesla zlá baba. Tam jí ale přilákala vůně smrků, pohled do korun stromů a pocit u srdce, že je tam, kde by měla být a proto tam již zůstala.

Když ale bydlela v lese, stárla. Stárla rychleji než obyčejní smrtelníci a jednoho dne, kdy už byla velmi stará, proměnila se ve starou seschlou větvičku a její duše vyletěla vysoko do korun stromů. Něco jí táhlo dolů do pekla, za to že měla něco co ostatní stromy ne, a to lásku. Naopak jí ale něco přitahovalo nahou do nebe, kde měla rodinu. A tak zůstala její nerozhodná duše zůstala na zemi a strašila návštěvníky lesa.

Jednoho dne, když ale les vykáceli a zrovna vytrhávali z kořenů poslední strom, zobrazila se dělníkům a ti se k smrti vyděsili. A kvůli tomu, že tam strašilo, museli stavbu lunaparku zrušit a tým ochránců přírody tam znovu vysadil les. Za to, že duše

Mařenky zachránila přírodu, dostala se konečně do nebe. Tam oslavovala se svou rodinou, až jednoho krásného slunečného (jakkak jinak, vždyť v nebi musí sluníčko být) se Mařenka vytratila a zobrazila se v pekle. Tam si jí totiž přičarovala zlá čarodějnice, které vybuchl kotlík a její zlostí prohnílá duše se dostala do pekla. Baba si velmi dlouho připravovala kouzlo kterým sebe a svou služku Mařenku dostane zpět na zem, ale zapomněla na drobný detail. V pekle mohou čarovat pouze čerti. A zrovna čarodějnice byla všechno, jen ne hodná, krásná, anděl a čert. A přesto nechápala, jak si tedy mohla Marušku přitáhnout. A ďábel jí o prozradil. Maruška je totiž anděl. Samozřejmě, že to Maruš nechápala. Ďábel jí ale řekl, že potom co bůh zjistil, co si musela prožít a jak dlouho na zemi trpěla, udělil jí velmi vzácnou a jednu z nejlepších pozic. Bude z ní anděl, který si jednou za rok může sletět dolů na zem a pomoci jednomu člověku v nesnázích. A tak žila Maruška krásný posmrtný život jako anděl, také tak krásná a tak hodná., se svou rodinou a se spoustou vděčných lidí, kterým pomohla.

Konec

Kuliferdí pohádka

Za dob, kdy ještě slunce svítilo celý den žil v jedné překrásné pohádkové říši rod kuliferdů, malých, chlupatých stvoření s hrozitánsky dlouhýma ušima. Nikdy k nim na palouček nikdo kromě lesní zvěře nepřišel. Žili se všemi v míru, tedy až do té doby, kdy k nim na jejich palouček zabloudil houf turistů. Kuliferdové se hned poschovávali za keříky. Ale běda. To neměli dělat. Kdyby se neschovali, mohli by snad ještě zabránit té pohromě, která pak nastala

.Malý Toníček, nejmladší ze všech turistů se naklonil nad lilii, posvátnou květinu kuliferdů a utrl ji. V kuliferdech vzkypěla krev. Vyskočili z podkeříků a všichni najednou se dotkli malého Toníčka. V tu ránu se z něj stala chlupatá koule, která se odkutálela někam do lesa. Ostatní turisté zděšeně zakvičeli a vzali nohy na ramena. Na záchranu Toníčka, který se právě proměňoval v divoké prase, nikdo nepomyslel. Turisté o svém podivném zážitku vyprávěli každému, koho potkali. A tak se stalo, že se asi tři vesnice daly dohromady a rozhodly se, že smetou kuliferdy z povrchu zemského. Kuliferdové však měli ve vesnici svého špeha, psa Broka, který jim hned večer přišel říct, co se na něj druhý den chystá. Ti rychle sehnali co nejvíc kuliferd'átek a poslali je do vesnice. Každé z nich si lehlo před dveře a pak jemňounce zaklepalo. Lidé hned přišli otevřít, mysleli si, že kuliferdové jsou panenky, vzali je dovnitř a protože byl právě Štědrý večer, dali je svým dětem pod stromeček. V noci však kuliferdové vylezli z dětských postýlek a potichoučku se plížili k pojistkám. Pak pojistky vypli a svými ostrými zoubky překousali všechny pojistky, co jich tam bylo. Rychle se dali na útěk. Oslava kuliferdího vítězství trvala dlouho do noci.

Ráno zjistili lidé, že jim nefunguje elektřina, ale od jejich zlého činu je to neodradilo. Brzy ráno vtrhli na palouček a celý ho vyplenili. Rozbili dokonce i kuliferdí vajíčka co visela na stromech a tím zmenšili kuliferdí populaci skoro o polovinu. Po chvíli s chechotem odešli. Všechno by kuliferdové dokázali oželeť, ale ztrátu vajíček ne. Dlouho přemýšleli, jak se těm zlým lidem pomstí. Po třech dnech usilovného přemýšlení na to nejstarší z kuliferdích praotců přišel: seberou lidem slunce! Vybrali pět nejsilnějších a nejstatečnějších kuliferdů a poslali je pro slunce. Oni si opatřili dlouhatánský prut a proutěný košík vycpaný sojčím peřím a vydali se na nejvyšší horu světa-skleněný vrch. Jen do půlky šplhali měsíc, ale nevzdali to. Když byli konečně nahoře, už bylo skoro léto a sluníčko právě plulo ve svém ohnivém voze kolem. I napřáhl jeden z kuliferdů prut, na kterém byl na háčku zavěšen košík. Sluníčku se košík od pohledu zalíbil a hned si do něj vlezlo. Rychle stáhli prut nazpátek a uzavřeli slunce i s košíkem do zdobné klícky. Museli si ji však držet daleko od těla, takový slunce vydávalo žár. Slunci jeho uvěznění snad ani nevadilo, protože spokojeně pochruovalo. Domů kuliferdové dorazili na začátku zimy. Všem byla hrozná zima, protože slunce asi půl roku nesvítilo a nikdo z lidí nevěděl proč. Kuliferdové si slunce schovali u sebe na paloučku a všechna zvířátka se k nim chodila ohřívát, ale lidi k nim

nesměli. Lidi však viděli že bez slunce nepřežijí a tak se k nim vydali s prosíkem, aby jim slunce alespoň půjčili. Kuliferdové se však chtěli lidem alespoň trochu pomstít a rozhodli se, že slunce lidem bude svítit jen vedne. Od té doby to tak chodí, bůh ví, jestli se to změní.

Jednoho dne se to však změnilo. Bylo to roku 10 212 podle kuliferdího kalendáře. Lidé se zřejmě nepoučili. Nelíbilo se jim, že mohou mít slunce jen 12 hodin denně a v zimě dokonce ještě míň. Sebrali tanky a samopaly a vydali se kuliferdy zničit. Marně se je věštec snažil zastavit s varováním, že bude konec světa, lidé ho neposlouchali. Vůbec si nevšimli že na paloučku nikdo není. Kuliferdové včas sestrojili raketu a odlétli na jinou planetu. Lidé popadli slunce a běželi s ním na skleněný vrch, než tam ale doběhli, slunce vybuchlo a všechny pohřbilo popelem. To se dělo na celém světě. Za hodinu už z jejich planety nic nezbylo. Přežila jsem jen já protože jsem zrovna letěla na měsíc. A tak vám to tu teď vyprávím, abyste nedopadli jako ti zlí lidé, po kterých jste nevím proč dostali jméno.

KONEC

Zajaka

Jednou žila v jednom obrovském paláci fenka. Jmenovala se Lolla a jejím páníčkem byl jeden milionář, Holkaff se jmenoval. Ten měl dvě dcery - Vendulku a Evelínku. Vendulka byla ještě malá. Hrála si s panenkami a byla velmi roztomilá. Starší Evelínka byla velmi bystrá, ráda malovala a starala se o Lollu. Byl krásný sluneční den a zpívali ptáčci, když se fence narodila dvě štěňata. První, čistě bílé pojmenovala Vendulka jako Lessinku, druhé, strakaté, dostalo od Evelínky jméno Zajaka. Obě dívky se těšily, jak štěňata vychovají a jak budou závodit mezi sebou. Jejich tatínek se ale rozhodl, že psů je v domě moc. Lollu dostane babička a Lessinku že si nechají. Zajaku dají do útulku. Jakmile to psí maminka uslyšela, varovala Zajaku a řekla jí: „Nad lidmi nemáme moc. Nedokážeme je přesvědčit, aby nás nechali pohromadě. Ty ale do útulku nesmíš. Neměly bychom už šanci se vídat. Když utečeš, než pro tebe přijedou, můžeš někdy přiběhnout. Budu ti schovávat trochu jídla.“

Zajaka běžela, co jí nohy stačily. Nepochopila, že může zůstat nablízku, cítila jen instinktivní příkaz utíkat a utíkat co nejdál, daleko od místa, kde se narodila. Tak se stalo, že se dostala do lesa. Byla už tma. Malé štěně se bálo. „Jé, copak tady dělá takové malé zvířátko.“ ozval se zezadu chraptivý hlas. Patřil kouzelné babičce, která po lese právě sbírala bylinky. „Není ti zima?“ Zajaka zakňučela. „Pojd', vezmu tě k sobě a dám ti misku teplé kaše.“

Tak se také stalo. Babička připravila Zajace teplý pelíšek a postavila před ní misku s lahodnou kaší. Štěně se do ní s chutí pustilo. „A komu patříš, štěňátko? Musím tě zítra dát do útulku, aby se o tebe starali. Já tě tady bohužel mít nemůžu.“ Zajace se naježily chlupy na těle. Do útulku ne! Chtěla zakňučet, ale místo toho jí z pusy vyšlo: „Babičko, prosím, do útulku ne! Odneste mě zpátky k mým a přesvědčte je, aby si mě nechali!“ Není známo, kdo se lekl víc. „Ty umíš mluvit?“ zeptala se vyjukaně stařenka. „Já ne. No, totiž, asi jo, ale před chvílkou jsem ještě neuměla.“ „A ty říkáš, že nechceš do útulku, ale domů. A jak ses vlastně dostala do lesa?“ Zajaka jí převyprávěla celý příběh. „A víš, kde je dům, do kterého se chceš vrátit?“ „Nevím. Zvenčí jsem ho viděla jen jednou a to při tom mém zbesilém útěku pryč. Jistě vím jen to, že byl na rohu.“ „To bude těžká práce, však mi ale něco vymyslíme.“ Řekla stařenka a šla spát.

Zanedlouho už si obě vykračovaly na nejbližší železniční stanici, aby si koupily lístek do prahy. „Hlavně si pamatuj, že se nikdo nesmí dozvědět, že umíš mluvit. Kdybys viděla město, ze kterého si vyběhla, zaštěkej hlasitě.“ Když bylo umluveno, nasedla stařenka se štěnětem do vlaku jely krajinou. Naproti nim si v kupé sedl jeden holohlavý pán. Vypadal dost přísně a nemluvil. Z pod saka mu vysel takový zlatý řetízek. Zajaka nevěděla, co to je. Chtěla se na to zeptat, ale na poslední chvíli otázku zadržela. Potom zase bloumala po jiných věcech a dívala se do krajiny, jestli tam náhodou neuvidí nějaké známé místo. Marně. Po chvílce se zase koukla na toho pána a když uviděla ten zlatý řetízek, úplně zapomněla na svůj slib stařence a zeptala se:

„Babičko, na co je ten zlatý řetízek?“ Jakmile pán uslyšel, že štěně mluví, popadl ho a vystoupil na další stanici. Marně křičela kouzelná babička i Zajaka o pomoc.

Ten pán byl od cirkusu. Vzal si Zajaku jako hlavní číslo. Co mělo nebohé štěně dělat? Zajaka se tam seznámila s jedním velmi moudrým medvědem a svěřila se mu se vším, co jí tížilo. „Zapomeň na to.“ poradil jí. „Teď jseš hvězda. Když tě tvá rodina zavrhla, proč se k ní chtít vrátit?“ „Ale ona mě nazavrhla! To jen ten jejich povedený tatínek mě odsoudil. Evelínka s Vendulkou mě měly rády! Chtěly si se mnou hrát a soupeřit, kdo bude lépe vychovaný, jestli já, nebo Lessinka. A jak jsem se těšila. Už jsem chtěla začít cvičit, abych sebou sestřičku předhoniла! A najednou se to všechno zhroutilo! Je to taková škoda. Ale nikdy o mé rodině neříkej, že mě zavrhla!“ dokončivší svůj dlouhý monolog, lehla si Zajaka ne zem, schoulila se do klubíčka a usnula. Zdálo se jí o babičce, o Lessince, o tom holohlavém pánovi v kupé a nakonec se jí to začalo všechno mísit dohromady. Probudila se ve vysokých horečkách.

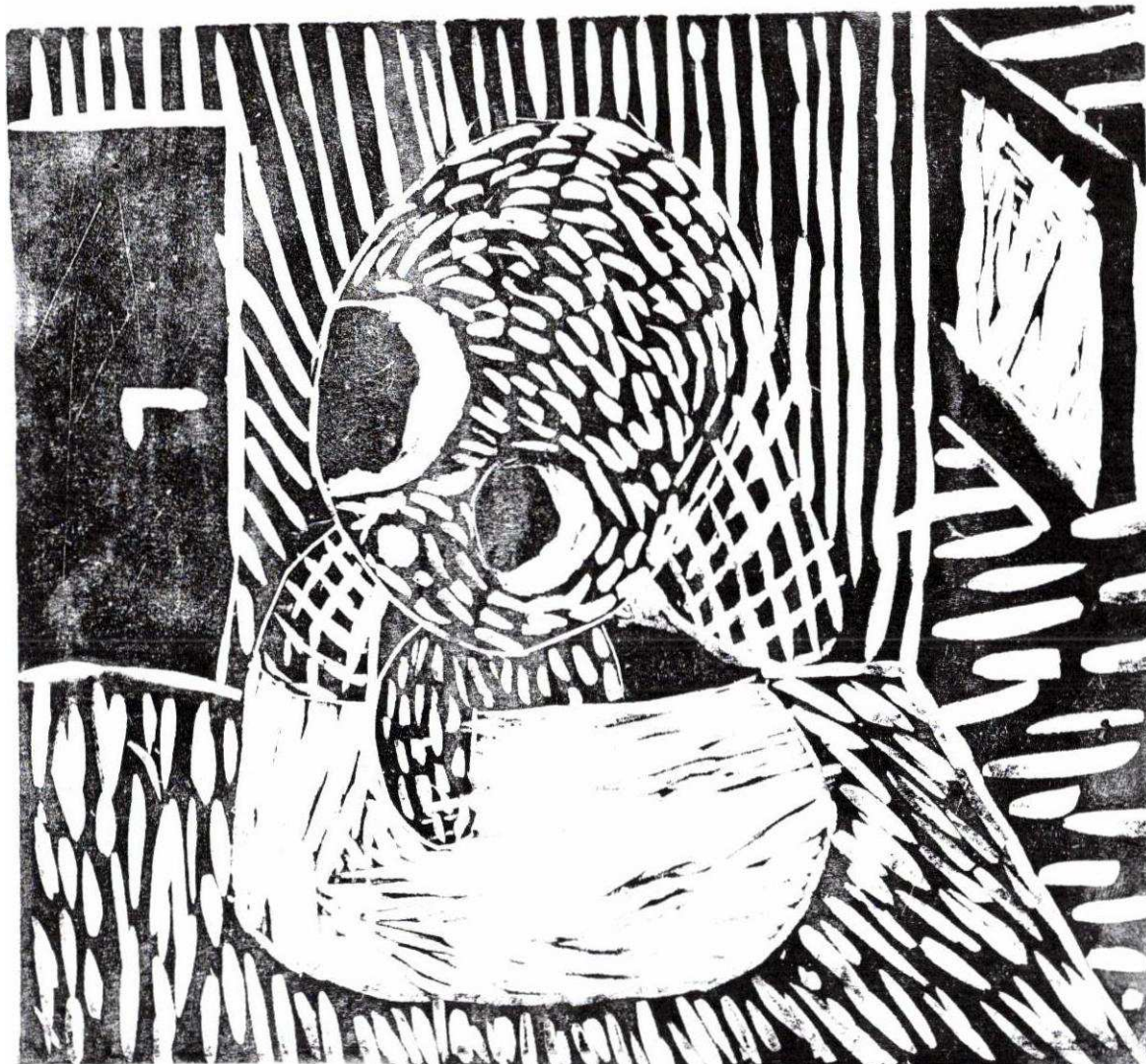
Nikdo nevěděl, jak jí uzdravit. Nakonec dali zavolat pro vyhlášenou kouzelnou babku kořenářku. Jak před štěňátkem stanula i kouzelná babička, okamžitě si stouplu na nožičky a začalo radostí skákat. „No tak, Zajačko moje, přece jsem tě našla...A vy, pane“ obrátila se babička na ředitele cirkusu, „vy jste mi ukradl psa. Za to vás můžu žalovat!“ „Ne, ne. To prosím ne.“ zalekl se holohlavý pán. „Vyplatím vám, co si budete přát, vrátím vám psa...ale prosím, nežalujte mě!“ koktal. „Dobrá, nebudu. Potřebuji jen, aby jste vystupovali v Praze a vyvěsili spousty plakátů s reklamou na mluvícího psa. Ale pozor! Nesmí tam být jeho fotka. Také potřebuji, abyste mi dával přečíst seznam lidí, kteří si objednali na představení lístky. až vám řeknu, skončí tyto služby a budu chtít Zajaku vrátit. Chápete? Jinak vás budu žalovat.“ „Ano, ano, samozřejmě.“ přitakal nesměle ředitel. „Zítřa odjíždíme!“.

V Praze se začaly objevovat plakáty lákající na cirkus se světovou senzací: mluvící pes. Protože jich bylo stále víc a víc, stalo se, že i Vendulka s Evelínkou začaly žadonit o jeden lístek. Dlouho tatínka přemlouvaly, až se tam s nimi vydal a dokonce koupil lístek do první řady. Celá rodina se ten večer náramně bavila, jen milionářova starší dcerka nedočkavě houpala nohama a skoro ani nevnímala, co se děje v manéži. Čekala na hlavní číslo.

A pak to přišlo! Celý sál jásal nadšením, jen Evelínka skoro nedýchala, protože v mluvícím štěněti bezpečně poznala svojí Zajaku! „Tati, tati, to je ona! Zajaka! Koukni, musíš ji od toho cirkusu odkoupit, je přece naše, jenom a jenom naše! Je to sestra Lessinky a dítě Lolly! Tati, to jseš tak natvrdelej?“ Zněly každodenní Evelínčiny prosby na umíněného otce, který byl ochoten mít psa v domě, ale nehodlal se s tím zařizovat a dokonce to platit. Malé bojovníci proto zbývalo jediné: vydala se sama v noci do cirkusu. Zaklepala na maringotku označenou nápisem: „Zde bydlí světová senzace!“. Zatukala. Babička, která se Zajakou bydlela v maringotce, vstala a vykoukla z okénka. „Á, Evelínka. Už jsem tě čekala.“ Malá holčička se zalekla. „Jak jste zjistila moje jméno?“ „ Zajaka mi ho řekla. Pojď, a podívej se na svého pejska. Zajaka na tebe už netrpělivě čeká.“

Šárka Štěrbová

Evelínka se Zajakou se zase našly. Tatínek povolil, takže doma měli dva pejsky a všichni byli šťastní. Zajaka kouzelné babičce pomoc nikdy nezapomněla.

Vilém a jeho kamarádi

Bylo jednou jedno velmi chudé království, které spadalo pod velice bohaté království. Císař ale opravdu neměl v úmyslu darovat či ani půjčit jednomu z jeho poddaných (sice králi) nějakou almužnu. Král se rozhodl, že utratí již skoro poslední část svých peněz. Rozhodl se je utratit za jídlo (jako obvykle) a speciálně na výcvik jednotek. Velice nerad zavedl daně (na příkaz císaře), ale i tak to byla velmi malá částka a také malá část úrody.

V tomto království žil také jeden 15-ti letý chlapec jménem Vilém. Byl to vnuk staré kořenářky a syn hodné matky hospodářky. Chtěl se stát slavným bojovníkem a národním hrdinou. Jelikož se otevírala v blízkosti jeho bydliště nová bojová škola, babička Viléma přihlásila. Vilém se sice těšil na vítězství, ale netušil, že ho nečeká jen dobro.

Meč dostal špatný, kdežto štít měl nádherný. Kamaráda si našel okamžitě, Kola. Kol byl chlapec z chudé rodiny, povahou přátelský. Spřátelil se „na život a na smrt“. Naučil se nějaké techniky s mečem a také se již po 9 měsících výcviku uměl dobře bránit. Do jeho výzbroje přibyl luk. Dostal přesně správný na jeho výšku. Střílet se naučil rychle, ale nikdy ho nenapadlo jaký se z něj stane lučištník. Rozhodl se stát univerzálním bojovníkem a také jím byl. Kolovi se tak nedařilo, místo luku dostal sekyru. Sekyra na něj byla moc těžká a také to nebyl žádný svalnatec. Ale Kol dostal od svého otce kuší a pomalu se s ní učil zacházet. Mirol, jeden z mála příjemných cvičitelů mu s výcvikem s kuší pomohl. Následně se spřátelili s jednou dívkou. Jmenovala se Mila. Byla to dcera knížete Lumila, jediného zámožného knížete v celém království. Jenže většinu svých peněz půjčil králi. Stala se z nich nerozlučná trojka. Jednou je kníže Lumil pozval na zámek. Byl přepychový, úchvatný, prostě nádherný. Byl postaven, když byla země i kníže více bohatí. Po prohlídce zámku následovala ne úplně bohatá hostina. Poté už jen spaní.

Ráno vzbudil Viléma řachot mečů a výkřiky umírajících. Běžel vzbudit kamarády a společně se připravily k boji. Vilém s lukem a s mečem u opasku, Kol s mečem připraveným k výpadu a Mila s dýkou. Postavili se do trojúhelníku, navzájem si kryli záda. Jako první se přiřítit Lumil a informoval je o všem co se stalo. Válka začala. Cizí vojáci vtrhli do pokoje a Mirol se přidal ke kamarádům, takže vznikl čtverec. Nepřátel bylo 5, ale kamarádi je zvládli velice rychle. Když vyšli z pokoje vrhl se na nich další tučet nepřátel, ti se po chvíli rozhodli utéci. Pak vyšli na nádvoří a tam už viděli jen umírající vojáky. Po chvíli na nádvoří přijel na koni král sousední země, udýchaný a vyčerpaný. Od něj se dozvěděli zprávu, že všichni nepřátelé byli poraženi nebo zajati. Jako odměnu za pomoc jim daroval část svého království a podporu, kdyby se chtěl stát novým císařem.

Také se nakonec císařem stal, protože král sousedního království přemluvil i další krále. Konala se velká slavnost na oslavu nového císaře a také kvůli svatbě Viléma a

Jiří Svatoš

Mily. Žijí šťastně a spokojeně v císařství „knížete“ Lumila, v království které znovu nabylo na kráse i na bohatství.KONEC

Výprava na záchranu Maneralského ostrova, vzpomínky Adama, tehdejšího vládce

Jmenoval jsem se Adam Velkolepý, měl jsem ženu Mírii a dceru Kóru. Vládl jsem své zemi Miraldii dobře, všude byl mír a klid, obchody prokvétaly, úroda byla velkolepá, prostě se žilo skvěle.

Ale pak se z tajemných vrcholků Prokletých hor začal vznášet kouř. Nevěstilo to nic dobrého, tak jsem tam poslal dvě družiny, ale nevrátily se, tak jsem to poznal, Mungador povstal. Mungador je elfsky Ničitel, bájný drak, který odsoudí celý Maneralský ostrov k záhubě.

Začal jsem se připravovat na válku. Sbíral jsem muže odkud to jen šlo, z Xíby, Velkého Kaňonu trpaslíků, z Köndy, Břehu elfů, z Maříky, jeskyní Ríyan (měli hlavu krtka a tělo člověka), ze zlatého města Islomaro, obydlí velkolepých architektů a řemeslníku, od Šyty, horského obydlí drsných ledních mužů, všichni přitáhli do našeho hlavního města Ynóry, a připravovali se na válku. odvedl jsem všechny rolníky a vesničany do tajného úkrytu pod jezerem Ois, posvátným jezerem našeho lidu. Každý den byla slyšet kladiva trpaslíků, jak kovají mocné zbraně, husí péra architektů, jak zkreslují ničivé stroje, ale já jsem věděl, že na přípravu nemáme tolik času, kolik by jsme mít chtěli. Manželka bude vládnout lidem v úkrytu, mají tam dost zásob, aby vydrželi rok, snad to všechno skončí dobře.

Já se chystám vyrazit s družinou, a sám zjistit co se tam děje. Vedení předám mému věrnému příteli Sykovi, on zvládne to tady uhlídat. vybral jsem si pomocníka velitele ledních mužů Noura, mistra se sekerou a trpaslíka Mürmira, jednoho z nejlepších alchymistů trpaslíků. Tajně v noci jsme vzali věci, nasedli na koně a vyjeli vstříc osudu. Jeli jsme celou noc, ráno jsme si odpočinuli a vydali se dál.

Dojeli jsme k řece Miruí, nedokázali jsme přes ní nikde přejít, takže jsme museli přeplavat a nechat koně a těžké brnění Noura na druhém břehu. Nour celou cestu nadával, že si tam nechal své nejlepší brnění, Mürmir mu naštěstí připravil malý lektvar zapomnění a nalil mu ho do pití a po příštím odpočinku už všechno bylo v pořádku. Za dva dny chůze se krajina moc nezměnila, jenom se začalo objevovat více stromů.

Ten den jsme se utábořili za tmy, ale ráno, když jsme se probudily, zjistili jsme, že deset stop od nás je hluboká propast. Byla dlouhá až k horizontu, široká sto stop a hloubka se měřit nedala, protože když tam Nour ze srandy shodil kámen, tak jsme neslyšeli jestli dopadl na zem nebo ne. Byla to propast Drakün, propast Draků. Nikdy jsem nepomyslel, že jí uvidím, ale stála tady přede mnou, v celé své kráse.

Byli jsme před točitým schodištěm vytesaného do skály. Říkalo se, že dole je most, který utvořila zkamenělá kostra draka. Nezbyvalo nám než věřit že existuje a spustit

se dolu. Vyprávělo se, že tam bydlí krotitelé draků, měli lidské tělo, ale s dračí kůží a vůbec jim nevadil oheň. Vždycky jsem jako malý chtěl nějakého potkat.

Když jsme byli na konci točitého schodiště, tak jsme viděl něco, v co vůbec nikdo nečekal, byla tam zkamenělá kostra draka, na konci byl tunel. Přešli jsme po ní, ale něco mě trápilo, a když jsme přešli, tak jsem si vzpomněl, že kostra je prokletá a když přes ní někdo přejde, tak se kostra probudí. Běželi jsme, jak nejrychleji jsme mohli, a když nám propast zmizela z dohledu, tak jsme zastavili a uslyšeli řev, který v srdci nás všech probudil strach. Počkali jsme minutu, ale nic nebylo slyšet, tak jsme pokračovali.

Cesta šla do kopce, až na konci chodby bylo vidět světlo. Až jsme byli u světla, zjistilo se že tunel končí tak třicet stop nad hladinou neznáme řeky která vytékala spod hory. Nour navrhl skok, ale z takové výšky by jsme to vůbec nemuseli přežít. Mürmir navrhl, že by jsme mohli hodit provaz a slézt po něm, všem se ten nápad líbil.

Jak jsme lezli níž a níž, tak jsem si uvědomil, že voda je nějak tmavší než by měla být. Ostatní s tím souhlasili. Mürmir hodil do skály nějaký pytlík a skála vybuchla, kameny se zřítily dolů a z hlubin řeky se vyřítil obří červ s asi tisícem zubů a překousl kameny velké jako my všichni pohromadě, jako by polykal vzduch, a pak se vrátil pod hladinu. Všichni strnuli v úžasu. Museli jsme se odtud nějakým způsobem dostat. Pak jsem dostal nápad, slézt co nejniž to jde, rozhoupat lano a skočit. Uskutečnili jsme to, já jsem se dostal bez problémů na zem, stejně jako Nour, ale Mürmir málem spadl do vody, naštěstí ho Nour chytil koncem své sekery.

Hory už byli tak čtyři tisíce stop od nás, ale před nimi byl Divoký les, místo, kde žije všechno, stromy, kytky, atd. Vešli jsme do lesa, nic se nedělo, ale začínala být tma, takže jsme se utábořili v malé jeskyni pod největším dubem, který jsem kdy viděl. Ale kořeny měl nad zemí, a od nich se ozývalo nepříjemné syčení, byli jsme však unavení, tak jsme si lehli do jeskyně a usnuli. Příští den ráno jsme z venku slyšeli syčení, jako by tam bylo tisíc hadů. Vešli jsme se podívat, ale nic tam nebylo, pak se ale najednou kořeny otevřeli pusy a my jsme to pochopili. Nezdálo se nám že ty kořeny vypadají jako hadi, oni to totiž hadi byli!!! Větve stromu se rozdělili na tři části, na dvě menší, to byli ruce, a na jednu větší, to byla hlava. Právě před námi stanul Hirak, strážce lesa, který pronásleduje své oběti, dokud neopustí jeho říši. Utíkat před nim nemělo smysl, tak jsme ho museli porazit. Trpaslík hned vytáhl nějaké pytlíky a začal je míchat a šeptat zaklínadla, já s Nourem jsme se vrhli do boje. Nour jednou ránou ukrojil hlavy asi deseti hadům, ale strážce po něm machnul, trefil ho a Nour odletěl asi třicet stop. Já jsem popadl svůj meč a rozběhl jsem se na Hiraka. Přeskočil jsem hady, uhnul jsem jeho ráně a sekl jsem mu po obličejí. On si toho ani nevšiml a odhodil mě k Nourovi. Najednou k nám přiběhl trpaslík, utrhł nám každému vlas, i sobě, hodil ho do pytle a vrhl ten pytlík ke strážci. Najednou se vedle nás objevili naše kopie, které začaly utíkat do lesa, Hirak je začal pronásledovat. My jsme zatím vstali a utíkali, jak nejrychleji to jde.

Za pár hodin jsme se dostali z lesa na úpatí Prokletých Hor. Po cestě jsme se zeptali Mürmira jak udělal ty kopie, říkal, že to bylo obyčejné kopírovací kouzlo, za hodinu to vyprchá a kopie zmizí. Zatím co povídal, jsme došli k obrovské jeskyni, asi sto stop to šlo rovně, a pak tam byl veliký sál. Potichu jsme se k tomu sálu plížili, a když jsme do něj nahlédli, tak jsme se nestačili divit, uprostřed sálu se vznášela gigantická kostra draka, na kostře někdo ležel, a vedle něho někdo v kouzelnické róbě vykřikoval kouzla. Vyběhli jsme z chodby ,já jsem doběhl k tomu člověku s róbou a strhl jsem mu kapuci. Nestačil jsem se divit, byla to moje vlastní manželka, a na kostře ležela moje dcera, chtěla jí obětovat aby vládla ostrovu. Vznesl jsem nad ní meč, chystal jsem se ji zabít, ale kouzlem mi odhodila meč a mé spolubojovníky přikovala k zemi. Už se na mě chystala poslat ničivé kouzlo svou rukou, já jí ale tu ruku obrátil ke kostře a ona svým vlastním kouzlem zničila svůj výtvar. Já jsem popadl meč a propíchl sem ji....

Tyhle vzpomínky zapisoval můj otec Adam, když se vracel z výpravy. Bohužel ji ale nedopsal, protože když procházeli Drükunem, tak ho zabila ta dračí kostra. Po tom co vykonal se mu začalo říkat Adam, Zachránce Ostrova, a všem potomků družiny se říká, že jim v žilách teče krev Zachránců. Snad nikdy nebudou zapomenuti.....

Dcera Adama,Zachránce Ostrova, Kóra

Artem I. Veliký

Byl jednou jeden mladý král a ten se jmenoval Artem I. Vládl daleké a obrovské zemi, kterou sám pojmenoval Království Namibie. Vládl dobře a jeho lid byl spokojený.

Artem měl ženu Kalidu a s ní dvě děti, Arase a Poku. Arasovi bylo jedenáct a Poce pět. Jednou si k sobě krále zavolal starý prorok a řekl mu, že se proti němu spojilo osm sousedních království Lapor, Zodiacca, Kara, Kaet, Poridal, Manila, Nity a Jasobnice. Krále to zhrozilo a ihned dal příkaz verbovat armádu a stavět co největší opevnění. Král šel to co se děje říci své manželce Kalidě, ta králi poradila, aby zbytečně nepanikařil a neútočil na žádné ze sousedních království, že prorok se mohl mýlit. Král jí na to odpověděl : „Já jsem vládce největší říše světa, Artem I. a přísahám, že získám přívlastek Veliký!“ , zastavil, aby se nadechl a již ne tak důrazně dodal „a je mi jedno jestli ho získám od šlechty nebo obyčejných rolníků.“

Král nechal vyhlásit „hledám tisíc nejlepších vojáků a osmnáct velitelů.“ hodlal se vydat do Jasobnic a Kary plinit a loupit. Po dobu dalších pěti let shromažďoval vojsko, již měl svoji družinu připravenou k boji (Artemovi vůbec nebylo divné, že za celých pět let na jeho království nikdo nezaútočil). Artemovu synovi Arasovi bylo šestnáct let a Artem ho hodlal vzít s sebou na výpravu (svou dceru poslal do kláštera a ta ve věku deseti let zemřela na neštovice).

Vše bylo připravené tak se vydal následován svou družinou na území Jasobnic, cesta trvala osmnáct dní a když na místo konečně dorazili čekalo na ně překvapení. Nikde ani stopa po vesničanech, rolnících, hradech (před krátkou dobou byly právě hrady chloubou království) a zámčích. Pokračovali dále a všude to samé. Po třech dnech cestování byli všichni vyčerpaní, ale pokračovali, zrovna když míjeli bývalou Jasobnickou univerzitu zvolal jeden z vojáků z královi družiny „Támhle vidím nějakého člověka“ a skutečně. Král poslal Arase a překladatele, aby s babičkou promluvili. Když se vrátili řekli, že Jasobnice, Karu, Kaet, Poridalu, Manilu a Nity ovládá zlý král temna Zawiqueges a všechny lidi poslal k sobě otročit a že Lapor a Zodiacca díky vzájemné pomoci zatím ovládnuty nejsou. Královi, jelikož nebyl hloupý, došlo, že i Lapor a Zodiacca jednou podlehnou a že až podlehnou Zawiqueges zničí i jeho. Král zavelel k návratu do Namibie. Artem se rozhodl pro další výpravu, tentokrát právě do odolávající Zodiacci, do jejího hlavního města Gunlfok. Na cestu se vydal opět s tou samou družinou jako vyrážel do Jasobnic, protože se osvědčila (byli v ní tak slavní bojovníci, jako například rytíř Salver ze Salverova nebo Martin Kouizníjak).

Gunlfok byl blíže než Jasobnické Terroro o tři dny cesty. Když dorazili na hranice „přivítala“ je zodiacká armáda. Velitel na ně zahájil útok se slovy „Mi to věděli!“ . Naštěstí pro krále a jeho družinu zde byl i generál který, když poznal v družině Namibijského krále útok odvolal. Artem důvod jeho příjezdu vysvětlil: „Vím že jste na pokraji zániku, ale já jsem vám přijel pomoci“ ,odmlčel se aby to co řekl nechal doznít a pokračoval: „Rozděleně jsme odsouzeni k zániku!, ale společně zlého krále

Zawiquegese přemůžeme" . O dvě hodiny později korunovali Artema I. také králem Zodiacci, protože po smrti bývalého zodiackého krále se nenašel jiný vhodný nástupce. Král poslal družinu o sto členech k laporskému králi se vzkazem že tažení na Zawiquegese začíná.

Po dvou letech tažení skončilo neúspěchem, ale Artem I. a jeho vojsko v něm předvedlo nesmírné hrdinství, mnoho vojáků, generálů a také Urgus IV. Polinský, král Laporu padlo. Novým laporským králem se stal právě Artem I.

Lid krále Artema byl nespokojený s neúspěchem a tak vypukla vzpoura. Artem vedl potlačení vzpoury, ale přitom byl zabit. Bohové svolali radu a na ní se rozhodlo, že Artem I. jednak získá přízvisko Veliký a také se stane bohem.

Artem již jako bůh sledoval po dobu tří let jak se jeho bývalé království rozpadá. Rozhodl se tedy, že přesvědčí bohy, aby zničili Zawiquegese a zničili jeho říši. Artemovi se je podařilo přemluvit. Zawiqueges byl uvězněn a rovnováha byla navrácena, lidem byla vymazána paměť, ale oni si stejně vymysleli spoustu legend o jejich existenci a vzniku a jedna z nich byla o jakémisi králi, který vládł Království Namibijskému Artemovi I. Velikém.

Malý medvídek Míša

V jedné pohádkové říši žil malý medvídek, který se jmenoval Míša. Žil se svou maminkou v kouzelném lese. Jednoho krásného slunečného dne ležel Míša na louce před domečkem a poslouchal zpěv ptáčků. Maminka šla nasbírat léčivé lesní byliny a tak zůstal doma sám. Když maminka dlouho nepřicházela měl Míša dlouhou chvíli a tak se rozhodl, že se jí vydá hledat. Hned vyrazil a tak si ani nevšiml, že už se stmívá. O chvíli později se maminka vrátila domů. Šla zkratkou a tak se s Míšou nepotkala. Když zjistila, že je domeček prázdný zděsila se. Prohledala i celou zahrádku, ale Míšu nenašla. Už byla tma a maminka se neodvážila jít do lesa po tmě. Když viděla, že nic nezmůže rozplakala se.

Mezitím se Míša honil po louce za zářícími kouzelnými motýli mezi svítícími kytkami a ani si nevšiml, že je už úplná tma. Ale netrvalo dlouho a motýli odletěli. Míša se za nimi rozběhl. Najednou se před ním otevřel krásný pohled na mýtinu plnou barevných motýlů a květin a hlavně vábně vyhlížejícího jídla. V tu chvíli si uvědomil, že má strašný hlad. Jakmile se přiblížil ke stolu, zpoza stromů vyběhly dvě malé holčičky každá ho chytila za jednu ruku a začaly se dohadovat čím že ten medvídek je. Najednou se tam objevili dva další ještě větší obři a jeden z nich Míšu vytrhl holčičkám a začal si ho udiveně prohlížet. Ten druhý donesl plastovou krabici do které dal Míšu. Ten se snažil dostat ven. V tu chvíli si Míša uvědomil, že jsou to lidé o kterých mu maminka často vyprávěla. Ale jak se mohli ocitnout v jejich kouzelné říši to pro něj bylo záhadou. O chvíli později šli obři spát a Míšu vzali sebou do svého pojízdného domu. Krabici položili na stolek.

Když se Míša ráno probudil zjistil, že lidé ještě spí. Snažil se dostat ven z krabice, ale udělal přitom moc velký rámus a všichni se vzbudili. První pokus o útěk byl neúspěšný. Když se holčičky nasnídali vynesli krabici ven. Postavili ohrádku do které dali Míšu. Ohrádka byla vysoká a proto nebyla šance na útěk. Po tomto objevu se Míša stočil do klubíčka (jak to má ve zvyku když je smutný) a začal plakat.

Jeho maminka byla už dávno vzhůru a obcházela sousedy s dotazem jestli neviděli Míšu. Nikdo nevěděl až když dorazila na palouček kousek od mýtinu kde bydlela její kamarádka moudrá sova, která jí pověděla co se stalo Míšovi. Maminka se rozplakala protože věděla, že lidé dokážou být opravdu krutí a bezcitní. Ale přece jen v sobě uchovávala trošku naděje neboť děti dospělých lidí jsou většinou hodné a milé. Svolala všechny své přátele a společně pak začali přemýšlet o plánu na vysvobození Míši.

Na mýtině se mezitím dívky pokoušely zjistit, čím se ten malý medvídek živí. Nabízeli mu všelijaké sušenky, bonbony a další všelijaké sladkosti. I když některé barevné jídlo vyhlíželo vábně, Míša si nic z toho nevzal. Holčičky nedokázali pochopit jak někdo může odmítnout sladkosti. Rodiče dívkám poradili aby zkusili ovoce. Míša na ně chvíli nedůvěřivě koukal když mu nabízeli kousek jablka, ale protože měl ovoce rád a navíc měl hlad tak si ho po chvíli rozmyšlení vzal. S chutí se do něj zakousl. Když se

najedl hned se mu přemýšlelo o plánu na útěk lépe. A jak tak přemýšlel začali se mu klížit oči. Zanedlouho potom usnul. Když se probudil zjistil, že u něj nikdo není protože všichni obědvají. Také si všiml něčeho čeho si předtím nevšiml. Ohrádka byla sice vysoká ale dívky k její výrobě použili provázek a nevšimli si toho, že kousek provázku zůstal vyset z vnitřní strany. Míša byl šťastím bez sebe. Konečně se mu naskytla příležitost k útěku. Neváhal a hned se chytil provázku a vyšplhal po něm. Když se dostal na ohrádku stočil se do klubíčka a skulil se do trávy. Hned po dopadu se schoval za květinu, protože lidé už doobědvali a dívky se hned rozběhly k ohrádce. Míša nechtěl promarnit další šanci k útěku a tak se potichu a pomalu začal plížit ke křoví. Holčičky samozřejmě začali vše prohledávat, ale Míšu stále nenacházeli. Ten se mezitím už schoval. Plížil se křovím a když byl dostatečně daleko od lidí vstal a začal utíkat. Byl moc šťastný, protože byl konečně volný. Ale přece jen to nebyla radost úplná, protože se začalo stmívat a Míša se v lese v noci bál.

Mezitím se jeho maminka se svými přáteli vydala na pátrací akci. Hledali a hledali ale stále nic nenalézali. Všichni už byli unavení a tak se rozhodli, že se na chvíli zastaví. Najednou něco v křoví zachrastilo. Z ničeho nic se objevil Míša. Když ho maminka uviděla hned se k němu rozběhla. Všichni byli rádi, že se Míša vrátil. Každý odešel domů a maminka už od té doby nikdy nenechává Míšu doma samotného. Ale jedna věc se stále neobjasnila a to ta jak se mohli lidé dostat do kouzelné říše.

KONEC

O Sušenkovém království a statečné princezně

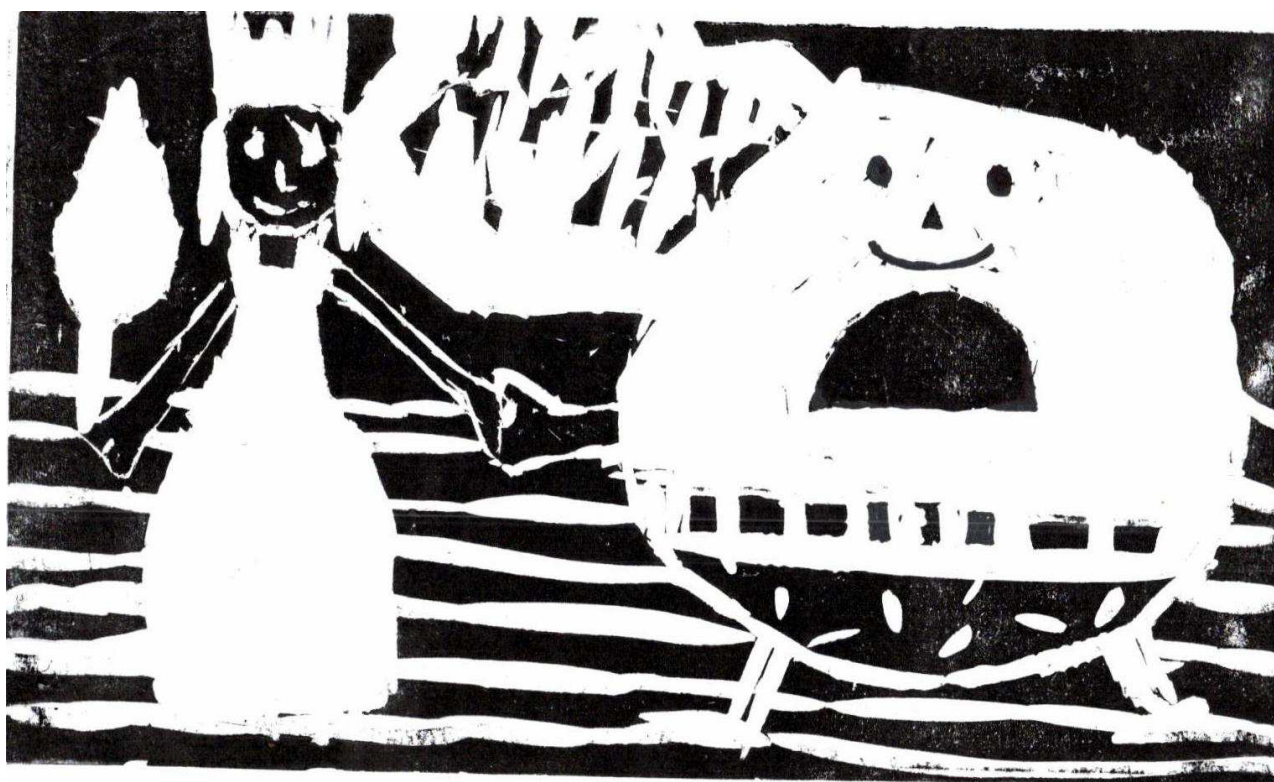
Bylo jednou jedno království. Ale nebylo to jen tak ledajaké království! Bylo to sušenkové království a žili v něm král Lízátko druhý, královna Bonbónka třetí a princezna Karamelka první, která byla zamilovaná do poslíčka Donuta. Jejich rod se měl dobře, měli dot jídla, zábavy a všeho co potřebovali. Ale měli jednoho nepřítele- Kapusty. Kapustové obývali pevnost Mrkev. Byli to loupeživí rytíři, přepadávali povozy na cestě u sušenkového hradu.

Jednoho dne se Kapustové vydali i se svými zbraněmi před brány sušenkového království. Zrovna vyjížděl kočár plný až po okraj skvělých pralinek, čokolád, oříšků, kandovaného ovoce, koláčů, dortů a lahodných ovocných bonbónů v pestrobarevných obalech, které se v poledním sluníčku krásně třpytily. Řídil je poslíček Donut, který by si moc rád zobl, ale nemohl, vezl tyto dobroty tetičce Zmrzliáně z Koktejlova.

Jakmile to Kapustové spatřili, tak dostali chuť. Přepadli milého Donuta a snažili se ho svázat do provazů. Donut kousal, škrábal a nemohli ho udržet na místě. Nakonec už Kapustové ztratili trpělivost a Donuta zastřelili. Zasmáli se a odjeli i s horou sladkostí. Princezna Karamela hořce plakala, když se to dozvěděla. Plakala celé léto, plakala celý podzim, plakala celou zimu. Pak bylo jaro. Na jaře se vždy v sušenkovém hradě chystá velký bál. Princezna Karamela měla krásné šaty- z hedvábí s krajkou, k tomu lodičky a korunku z diamantů. Ale ani to ji nepotěšilo. Jednou si zas zalezla do své komnaty a na zemi ležel vzkaz. Otevřela ho. Byl napsaný velkým, záhadným a trochu nečitelným písmem. Stálo v něm: „Milá Karamelo, vím, že jsi smutná. Ale Donut žije. Žije u Kapustů jako otrok. Ale abys ho dostala pryč, musíš si s sebou přinést kulmu na vlasy, jablko, židli na kolečkách, magnet a kbelík s vodou. Tvůj milý je totiž zhypnotyzovaný, aby dělal, co Kapustové chtějí. Musíš ho naložit na židli, dát mu do ruky magnet, do druhé ruky kulmu a do pusy jablko. Pak zavolat: Hej, hej, hej, hypnózu pryč dej!. Poté se buď probere a bude jako dřív, nebo se z něj stane zuřivý vlkodlak. V druhém případě po něm hod' to jablko. Poté to snad bude OK. Přeji hodně štěstí.“ Dopis byl podepsaný „Tvé štěstí.“

Hned druhý den se Karamela vydala ke Kapustům. Cestu znala. Měla s sebou určené věci. Šla. Před branou nikdo nebyl. Najednou ze dvora uslyšela hrubý smích. Přikrčila se a podívala se. Jeden Kapusta zrovna říkal zhypnotyzovanému Donutovi: „Dej si facku!“ „A-n-o p-a-n-e.“, odpověděl Donut robotím hlasem a dal si facku. „Pojďte chlapi, jdem se nadlábnout.“, řekl jeden Kapusta a všichni ostatní odešli. Tohle byla chvíle, na kterou Karamela čekala. Vyskočila, posadila Donuta na židli, vrazila mu do ruky kulmu, do druhé magnet a do pusy jablko. Zařvala: „HEJ, HEJ, HYPNÓZU PRYČ DEJ!“ Donut vyplivl jablko, odhodil magnet a kulmu a začal se měnit ve vlkodlaka. Karmela popadla jablko a zasáhla vlkodlaka přímo mezi oči. Vlkodlak zařval a padl na zem. V tu chvíli z něj byl Donut, ale pořád uspaný. Karamela ho polila vodou. Donut se probрал. „Kde jsem?!“, zeptal se. „Na to teď není čas!“, zakřičela Karamela a uháněla i

s Donutem do hradu. Za nimi běžel Kapusta. A druhý. A třetí. Princezna vrazila do hradu a zařvala: „STRÁŽE!!! PŘED HRAD, HONEM!!!!“ Strážé vyběhly před hrad. Zajali všechny Kapusty a zavřeli je do cely. Princezna, protože už věděla jak na to, Kapusty zhyponotizovala. A s Donutem se vzali a žili spolu šťastně až do smrti. Ale princezně pořád vrtá hlavou, kdo je to „Tvé štěstí“.

Pasáček a ovečky

Byla jednou jedna farmička a v ní žil jeden pasáček měl spoustu ovcí. Pasáček je převáděl přes řeku za pastvou po uzoučké lávce po které mohla přejít vždy jen jedna ovce. Proto se vždy u lávky zasekli. Nejdříve tak hodinu trvalo než se první ovce odhodlala přejít lávku a pak pomaloučku přešla druhá ,následována stejně pomalým tempem třetí, pak k tomu byla dokopána čtvrtá, dále pátá, šestá, sedmá, osmá, devátá, devátá, desátá, jedenáctá, dvanáctá, třináctá, čtrnáctá, patnáctá, šestnáctá, sedmnáctá, osmnáctá devatenáctá, za ní se přišourala dvacátá, pak to v lávce podivně zapraskalo, ovce se zarazily, ale pak nejodvážnější z nich (čili dvacátá první) opět přešla lávku, následována další (dvacátou druhou), za ní dvacátá třetí, dvacátá čtvrtá, dvacátá pátá, dvacátá šestá, dvacátá sedmá, dvacátá osmá, dvacátá devátá, pak konečně třicátá, třicátá první,třicátá druhá, třicátá třetí, třicátá čtvrtá, třicátá pátá, třicátá šestá, třicátá sedmá, po dvojitém zapraskání lávky a následujícím panikaření ovcí se přes lávku přeshourala třicátá osmá, třicátá devátá, čtyřicátá, čtyřicátá první, čtyřicátá druhá, čtyřicátá třetí, čtyřicátá čtvrtá.....když padesátá lávku překročila, snesla se noc a všechny ovce naráz usnuly.

Den na to ovce opět lávku přecházely. Proto padesátá první lávku překročila, za ní vydala se padesátá druhá, padesátá třetí, padesátá čtvrtá, padesátá pátá, padesátá šestá, padesátá sedmá, padesátá osmá, padesátá devátá, šedesátá, šedesátá první, šedesátá druhá šedesátá třetí, šedesátá čtvrtá, pětadesátá, šedesátá šestá, šedesátá sedmá, šedesátá osmá, šedesátá devátá, sedmdesátá, když sedmdesátá první lávku překročila ona se pod ní prolomila, jen tak tak že se na břeh vyškřábala. Chudák pasáček strávil den a noc a ještě jednou den a noc, což je dvakrát dvacet čtyři hodin, dohromady osmačtyřicet hodin opravou lávky. Dalšíh osmačtyřicet hodin (jinak řečeno dva dny a dvě noci, nebo dvakrát dvacet čtyři hodin, jinak den a noc a ještě jednou den a noc) chudáček pasáček prospal.

Když se probudil chvíli rozespale mžoural do slunečního světla, protáhl se, zívá a začal znovu převádět ovečky přes lávku. Přešla sedmdesátá druhá, sedmdesátá třetí, sedmdesátá čtvrtá, sedmdesátá pátá, sedmdesátá šestá, sedmdesátá sedmá, sedmdesátá osmá, sedmdesátá devátá, osmdesátá, osmdesátá první, osmdesátá druhá, osmdesátá třetí, osmdesátá čtvrtá, osmdesátá pátá, osmdesátá šestá, osmdesátá sedmá, osmdesátá osmá, osmdesátá devátá, devadesátá, devadesátá první, devadesátá druhá, devadesátá třetí, devadesátá čtvrtá, devadesátá pátá, devadesátá šestá, devadesátá sedmá, devadesátá osmá, devadesátá devátá, stá! Pasáček spokojeně sledoval, že nová lávka nevrže a protože už se stmívalo ovečky ustaly v přecházení a uložily se ke spánku.

Po vydatné snídani se ovce vyškřábaly na nohy a pokračovaly v přecházení. Proto stá první lávku přecupitala, pak stá druhá, stá třetí, stá čtvrtá, stá pátá, stá šestá, stá sedmá, stá osmá, stá devátá, stá desátá, stá jedenáctá, stá dvanáctá, stá třináctá,

stá čtrnáctá, stá patnáctá, stá šestnáctá, stá sedmnáctá, stá osmnáctá, stá devatenáctá, stá dvacátá.....

Pasáček si všiml, že už je v počtu oveček viditelná změna. Spokojeně je chvíli sledoval, pak si lehl pod strom, klobouk si položil na obličej a usnul. Když se probudil překvapeně zjistil, že když spal přes řeku přešly dalších osm set oveček. Dokonce si je dvakrát přepočítal (spočítal jim nohy a výsledky vydělil čtyřmi. Dohromady devět set oveček! Pasáček na sebe byl hrdý.

V tom se strhl hrozný řev, na ovečky na druhé straně lávky zaútočila smečka vlků. Ovečky se daly na zběsilý úprk a hnaly se po děsivě rozhoupané lávce, hlava, nehlava zpět. V rekordním čase byly zpátky u pasáčka. Pasáček jen stál, tupě zíral na druhou stranu lávky, kde před chvílí byla už desetina oveček a kde teď ležely jen zbytky vlků zadupaných do země. Po chvíli si sedl a dal si hlavu mezi kolena. Život je boj, říkal si v duchu nešťastný pasáček.....

OBSAH

Jelen se zlatými parohy _____	2
Dávno ztracený trpaslík _____	5
Ivanka _____	8
Skřítek Cimprcampr _____	11
Útěk od zlého otce _____	15
Neal, Salátek a kniha pohádek _____	18
Pohádka o začarované holčičce _____	22
Kuliferdí pohádka _____	25
Zajaka _____	28
Vilém a jeho kamarádi _____	32
Výprava na záchranu Maneralského ostrova, vzpomínky Adama, tehdejšího vládce _____	35
Artem I. Veliký _____	39
Malý medvídek Míša _____	42
O Sušenkovém království a statečné princezně _____	45
Pasáček a ovečky _____	48